



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 142

15 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 9-12

ĐẾN 15-12-1970

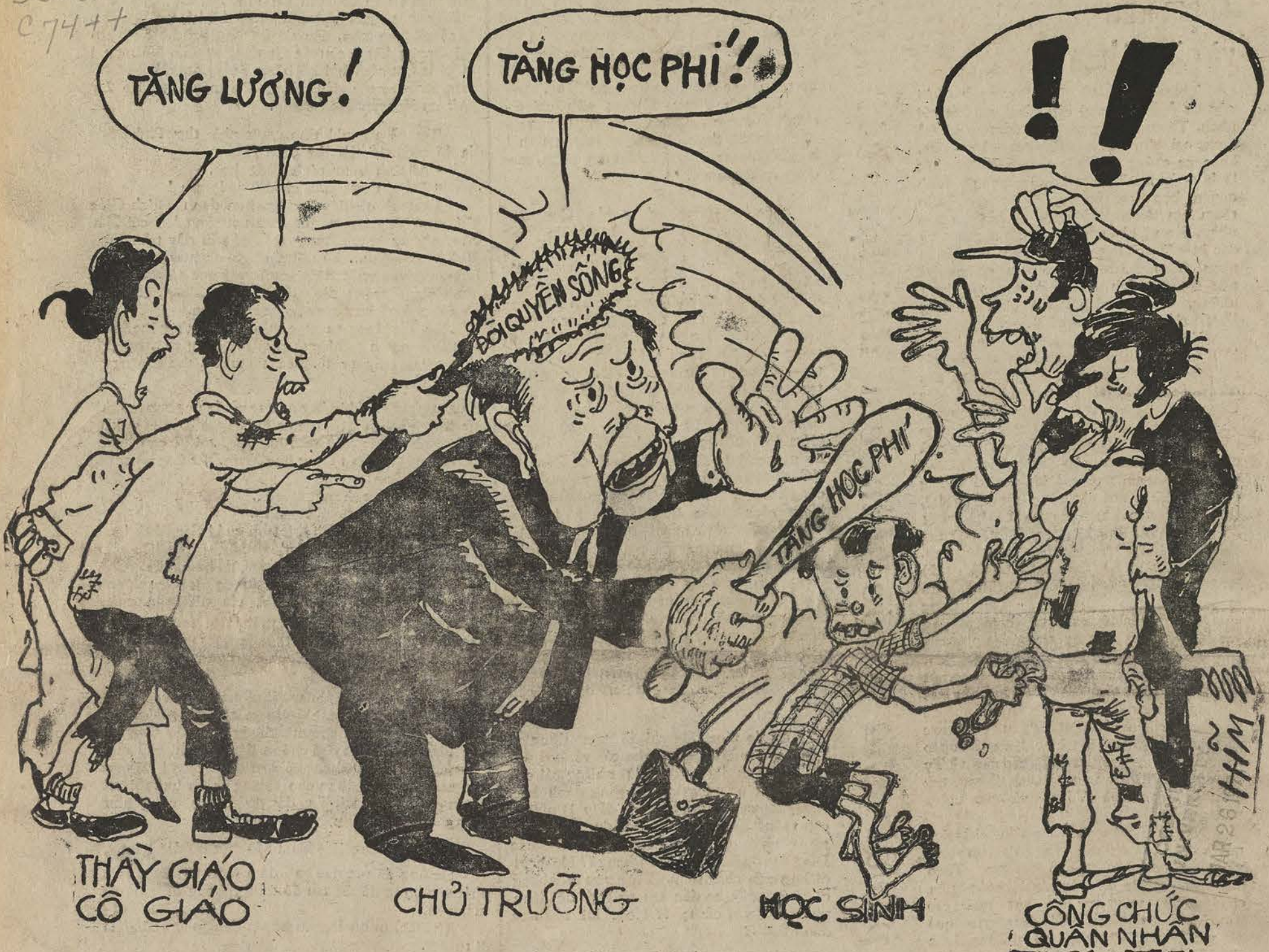
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ỚNG NÓI : 93801

Wason
D5531
C7444



**ĐỪNG TẠO THÊM
ĐIỀU KIỆN THAM NHỮNG
TẠI QUỐC HỘI!**



Mấy ngày hôm nay, báo chí đã sôi nổi về một dự định hạn chế ứng cử viên Tổng Thống trong kỳ bầu cử sang năm bằng cách cho vào luật bầu cử một khoản quy định rằng : chỉ được ứng cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống những ai có được 50 dân biểu và nghị sĩ giới thiệu.

Bọn Con Ong không có thắng nào «chịu hy sinh» ra ứng cử Tổng Thống, và dù có được tất cả Dân Biểu và Nghị Sĩ đề cử, thì cũng chẳng có thắng nào chấp nhận sự đề cử đề ra ứng cử, nhưng thấy rằng điều khoản bắt phải có dân biểu nghị sĩ giới thiệu mới được ứng cử

Tổng Thống, là một điều vô lý.

Điều kiện trên chẳng những vô lý vì trái với nguyên tắc tự do tham gia bầu cử và ứng cử đã được hiến pháp minh thị quy định, mà còn tạo điều kiện tham nhũng rất nguy hiểm tại Quốc Hội.

Từ trước tới nay, dự luận đã nói quá nhiều về tình trạng mua phiếu tại Hạ Viện, mặc dầu hành pháp cải chính, nhưng chính nhiều dân biểu nghị sĩ xác nhận điều này. Đã có thể mua được phiếu, thì việc mua chữ ký đề cử quá dễ. Nhất là trước cuộc bầu cử TT, có bầu cử Hạ Viện, dân biểu rất cần «vốn» để vận động, nên càng dễ

mua chuộc. Nếu Hoa Kỳ, Cộng sản, hoặc bọn tài phiệt tung hàng tỉ bạc ra mua mỗi chữ ký bạc chục triệu, hàng trăm triệu để lũng đoạn cuộc bầu cử, để cố tình cho liên danh này được ứng cử, gạt liên danh kia, thì cuộc bầu cử làm gì còn ý nghĩa ?

Không thể nói cần có dân biểu nghị sĩ giới thiệu để gạt bỏ các ứng cử viên không xứng đáng. Có chắc hệ một ứng cử viên được nhiều dân biểu nghị sĩ giới thiệu là xứng đáng không? Ngay những người ký tên giới thiệu đã không xứng đáng, thì

chắc gì người được giới thiệu thuộc loại chính đáng ?

Lại càng không thể nói rằng cần hạn chế bớt ứng cử viên đề cuộc bầu cử khỏi bị chia phiếu, hầu liên danh đặc cử có thể thắng được đa số quá bán.

Nói như vậy là khinh cử tri. Nếu coi là cử tri sáng suốt, lựa chọn thận trọng, thì đâu có hàng ngàn ứng cử viên, ai xứng đáng nhất vẫn bước đa số như thường !

Tóm lại, tự nhiên cho dân biểu nghị sĩ một cơ hội «bán chữ ký» là điều không thể chấp nhận được.



Tham nhũng và gian thương

Tham nhũng và gian thương ở thời nào và ở bất cứ nơi nào cũng cấu kết với nhau. Tham nhũng và gian thương có thể được coi như một cặp anh em cùng cha, khác mẹ chúng chỉ khác nhau có một chút là bọn tham nhũng là bọn ở trong chính quyền, bọn gian thương là lũ con buôn tham lam tàn nhẫn ở ngoài. Chúng toa rập nhau, bảo vệ nhau, nuôi sống lẫn nhau và đặc biệt là chúng không bao giờ thiếu nhau. Gian thương để ra tham nhũng và nếu trong chính quyền không có tham nhũng, ở ngoài xã hội bọn gian thương không thể nào hành nghề được.

Với tình trạng bi đát của nước ta hiện nay, tham nhũng và gian thương đã trở thành một thứ giặc nước. Chúng còn đông đảo và gây tai hại cho ta hơn cả giặc Công Sản. Chúng ta đang bị gian thương và tham nhũng vây kín bốn mặt. Chúng ta sống chung với tham nhũng, gian thương và đành chịu đem thân cho chúng bóc lột. Gian thương và tham nhũng ở khắp nơi nhưng càng ở những nơi nào đồng bào nghèo khổ, thiếu thốn, sự có mặt của chúng lại càng đông đảo hơn. Như hiện nay ở miền Trung thiên tai dồn dập của chúng ta chẳng hạn.

Nghị viên Lê Thuận, Chủ tịch Ủy Ban Kinh Tế Hội Đồng Thị Xã Huế, vừa lên tiếng báo động về tình trạng gian thương hoành hành và tham nhũng cấu kết với gian thương trong địa phương có ông làm đại biểu cho dân chúng.

NV Lê Thuận tố cáo đích danh một số cảnh sát kinh tế ở Thị Xã Huế cấu kết với gian thương. Một bằng chứng nhỏ do ông đưa ra là vụ cảnh sát KT Huế bắt được 21 bao gạo mỹ chờ lậu trên chiếc xe Lambro số 3302 nhưng thay vì đem gạo này về Ty và mở cuộc điều tra, họ lại chở số gạo trở lại nhà riêng của bà Võ Q và cho chim xuống luôn.

NV Lê Thuận cũng lên tiếng chỉ trích quyết định của chính quyền địa phương về việc chuyên chở và hao hụt gạo. Theo ông chính quyền đã chấp nhận khoản tiền chuyên chở gạo và trừ hao hụt quá cao làm cho dân tiêu thụ phải mua gạo quá đắt 100 ký gạo Mỹ hạt dài giá tại Tổng Cuộc Tiếp Tế Đà Nẵng là 3400đ, nhưng đồng bào phải mua với giá cộng thêm tiền chuyên chở và trừ hao lên tới 3958đ. Như vậy là đồng bào miền Trung phải chịu tới 558 đồng bạc tiền chuyên chở 100 ký gạo. Chỉ riêng số tiền này không thôi, mỗi tháng đồng bào miền Trung đã phải mất thêm gần 27 triệu đồng bạc. Nên biết mỗi tháng đồng bào miền Trung tiêu thụ khoảng 4800 tấn gạo.

Báo chí đã viết rất nhiều về nạn tham nhũng và gian thương, nhưng tố cáo đề mà tố cáo, tham nhũng và gian thương vẫn hoành hành không chút úy kỵ. Tuy nhiên ta phải nhận rằng nếu là một thông tin viên viết tin về tình trạng gạo ở miền Trung, đôi khi ta có thể ngờ rằng nguồn tin đó không đúng hẳn với sự thật. Nhưng khi một nghị viên đã lên tiếng, ta có quyền tin và ta phải tin rằng đó là sự thực.

Chúng tôi mong Thủ Tướng chánh phủ lưu tâm đến những bất công vô lý trong việc bán gạo cho dân ở miền Trung qua lời của Nghị Viên Lê Thuận trên đây chúng tôi thấy tình trạng này có thể cải tiến không mấy khó khăn, chỉ cần Thủ Tướng muốn...

Và Thủ Tướng muốn là dân miền Trung đỡ khổ...

Đàn anh đòi lập với nhà nước em đòi lập với nhà bếp

Sau khi biểu diễn liên tiếp nhiều trò ma giáo tập thể và cá nhân, cái gọi là Hội Giao Chỉ trong những ngày gần cuối năm con khuyển, lại vừa thực hiện một thủ đoạn bản nữa. Đó là việc họ tự tăng lương cho họ từ 93.000 đ. một tháng lên 130.000 đồng.

Những người được gọi là dân biểu và lập pháp của ta trong dịp thảo luận về ngân sách năm tới đã lên tiếng khuyến cáo người khác nên tiết kiệm. Họ cũng cắt bớt ngân sách của nhiều cơ sở, như Tối Cao Pháp Viện bị họ thiếu đi mất 60 triệu đồng. Cùng lúc ấy họ tăng Ngân sách cho Viện của họ. Từ số chỉ 298 triệu của năm 70, họ tăng lên 459 triệu cho HV năm 71. Và họ ngang nhiên đến cái độ tro trên tự biểu quyết tăng lương cho họ từ 93.000 đồng lên 130.000 đồng.

Lý do họ đưa ra để tăng tiền chi cho chính họ được kể như sau: Tăng lương cho dân biểu để thực hiện công tác xã hội, mua nhà, mua xe hơi, xe Lam 3 bánh, mua dụng cụ thể thao...

Các bạn đồng nghiệp của Con Ong cùng nhiều đồng bào cho rằng lý do tăng lương để thực hiện công tác xã hội do họ đưa ra là sai (vì có thấy ai đi làm công tác xã hội bao giờ đâu?). Riêng chúng tôi thấy lý do đó đúng. Tuy mấy năm vừa qua lương của họ mỗi tháng gần 100 ngàn đồng — một số tiền thật to đối với tình trạng lương bổng chết đói của quân công ta — nhưng nhiều người, rất nhiều người trong bọn họ vẫn cho số tiền đó là chưa đủ. Vì chưa đủ nên họ phải kiếm thêm bằng cách mang tiền đi đòi ở ngoại quốc kiểm lời dù họ biết dư rằng số tiền họ mang đi đó sẽ lọt vào tay Việt Cộng và VC sẽ dùng tiền này để chi vào những công tác phá hoại miền Nam, họ kiếm thêm bằng cách buôn lịch đàn bà ở trường, đồng hồ Seiko từ ngoại quốc về, đi gở tượng cở ở những Tháp Chàm bán cho những tay buôn đồ cở Mỹ, họ kiếm thêm bằng cách ngửa tay nhận tiền của hành pháp để bán phiếu thuận v.v... Họ làm cho xã hội ta thêm bần thủ và công tác xã hội là gì nếu không phải là việc làm cho xã hội được sạch sẽ hơn. Nay tăng thêm lương cho những kẻ đó để họ bớt buôn lậu, bớt ăn cắp... tức là làm « công tác xã hội » rồi còn gì ??

Lý do tăng tiền chi để mua dụng cụ thể thao cho HV thoát nghe có vẻ hơi mơ hồ. Dụng cụ Si Po đây là những cái gì gì? Bàn ping pong hay là găng đánh bốc, dây extenseur hay ballon? Hay là những cặp tạ haltere như những dụng cụ bày trong nhà Golden Health Club của DB Điều Hâu Trần qui Phong?? Họ lười đi họp đến chảy thây, chảy nước ra, không có lý bây giờ họ đến trụ sở HV để đánh ping pong với cử tạ ?? Hoặc lười nhau ra đánh bốc??

Hỏi rõ hơn về lý do mơ hồ này chúng tôi được biết cái mà họ gọi là « dụng cụ thể thao » đây là những bộ « dụng cụ thể thao » đặc biệt mang nhãn hiệu Dove và M. larger. Số là trong thời gian gần đây, một nhà khoa học của ta — Bác Sĩ Dove — chủ trương việc cho... chim tập Si Po để chữa bệnh liệt dương, bất lực. Vì HV ta có những Thị Phấn cử khôi kiều Võ Tắc Thiên như Chị Thoa... nên bọn đực rựa ở đây chịu hồng nổi, nên mấy anh phải biểu quyết lấy tiền mua mấy tập Si Po cho...chim.

Nghe nói 2 nhà sản xuất những máy Si Po này là Dove và Mlarger đã được mời đưa bản giá tiền cung cấp 130 máy Si Po cho HV. Nhà Dove còn được yêu cầu cung cấp thêm 2 cái nịt vú tự động đeo vào to ra.

Công tác xã hội và Xi Po Bom Chim



Tu là cội phúc, tình là giày oan!

Từ xưa đến nay, từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, ở mô người ta cũng đều phải công nhận rằng, trong cõi tình có cả ngàn hệ lụy, đứ đờ nào vô phúc lảng cháng tiền vô đều đi đoong hết. Đòi mí bon liền ông thanh niên con trai thì tình trường đầy rẫy những chông gai, không n hững thế lại còn làm cho sức khỏe hao mòn, tiền tài kiệt quệ, đôi khi bị thân bại dương liệt là chuyện rất thường tình. Và người ta phải tìm cách bồi bổ bằng Tam tinh hải cầu bổ thận hườn, hoặc giả là dùng đến món sâm Cao Ly như cụ Nguyễn Bất Lương.

Bàn về cái nòi tình, một nhà thơ Phú Lãng Sa đã phải thở dài mà than rằng:

« Ái tình như cánh đồng hoa.

« Đố ai thoát khỏi chẳng sa lệ sầu!

Thế mà có một ông sư, hõn danh Thích Giác Trí, tuy hằng ngày mắt vườn hương lên cõi Nát Bàn, nhưng trong bụng thì lại vẫn đầy trần tục. Nhà sư đang tu... hú tại một ngôi chùa ở miệt Phú Lâm, thì vào một đêm mưa gió sục sùi, sủng nổ uỳnh oàng, trong dịp biến cố Mậu Thân, có một nữ thí chủ gõ cửa xin vào chùa tị nạn.

Sư ông đang tu một mình buồn thấy mẹ, nay có thêm một nữ thí chủ nữa tới cùng tu... hú thì bèn mừng thấy sư tổ. Bèn nhận lời thu nạp ngay làm đệ tử.

Nhưng ngay sau khi sủng ngưng nổ, đạn ngưng reo thì nữ thí chủ thân mến, tục danh là Trần Kim Huệ kia nhất định không chịu tu... hú nữa, đòi về cho được cõi trần ai để tiếp tục sự học hành. Sư ông hồng có chịu, biểu rằng:

«Đừng bỏ anh một mình...

«Đừng bỏ anh một mình...

«Trời lạnh quá! Trời lạnh quá! Sao đành!

Và nhà sư một khi trông thấy gái tơ liền nổi máu giang hồ một cách quyết liệt hơn nữa. Cho nên mặc dù cô Huệ đã kháng kháng đòi về mà nhà sư vẫn cố chấp. Cứ tán hoà, tán miết, tán mãi.

Nhưng cô Huệ đã có một lập trường dứt khoát: nữ sinh không thể lấy một ông sư làm chồng được. Lấy như thế, chúng bạn sẽ cười cho thúi óc.

Bị từ chối một phía, cái vị sư ông này đã nổi cơn tam bành lục tặc, chỉ vào mặt cô Huệ mà rằng:

— Nếu nữ thí chủ mà không yêu bản tăng thì bản tăng sẽ rút dao con chó ra đâm nữ thí chủ một phát cho mà xem. Đừng có rờn mí ái tình! Đã tới đây tu... hú thì phải tu cho thiêng chính quả rồi mí được ca bài ở r lui. Tu dở dở ương ương như thế thì bản tăng chịu không nổi!

Và thiệt đúng là « Nam Mô một bồ dao găm »,

Sư ông đã rút dao ra đâm luôn cô Huệ một phát vào bụng để rồi sau đó xung phong đi vào cõi tu huyền.

Thôi thì tu hú hay tu huyền đẳng nào cũng là đi tu hết.

Ước mong rằng trong cõi tu huyền nhà sư khả kính ấy sẽ giác ngộ và sẽ chóng được phiêu diêu miền cực lạc.

Ulgastrin

HẾT ĐAU BAO TỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau loét bao tử.

ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.

ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống Bán tại các nhà thuốc Tây.



Đố chơi đố chọc

Tuần này, toán Ôn Áo đa đoan chiến sự, toán Ngây Ngô cũng bận đi dạy học, cả hai xin phép được rút lui. Lập tức có hai toán đang cãi nhau như mỗ bò ở bên ngoài cùng xông vô phòng Đố Chọc xin được dự đấu để tiếp tục cãi nhau, đó là các toán «Điền Chi» và «Dốt Luật». Không khí «Đố chơi đố chọc» vì vậy có hơi căng thẳng, vì bốn toán Teo Chim — Teo Mồm — Điền Chi — Dốt Luật đều là kỳ phùng địch thủ và đang quyết ăn thua đủ, một còn một mất. Vì vậy, ban tổ chức phải cho mời 4 nhân viên công lực đứng ở 4 góc, để phòng có kẻ phá hoại cuộc «Đố chơi»...

Thị Bình ra tranh cử ?

HỎI : Báo chí loan : Tổng Tông vừa ô kê cho Thị Bình ra tranh cử, quý vị thấy thế nào ?

TEO CHIM.— Chắc là Tổng Tông nói đờn hoi cho vui thể thôi, chứ nói thật thì vi hiến thấy rõ !

TEO MỒM.— Nói thật chứ đâu phải nói đờn. Đây có lẽ là Tổng Tông áp dụng nghệ thuật «câu cá» vào chính trị : thả con sấn sấn, bắt con cá rô, không phải sao ?

ĐIỀM CHI.— Chưa chắc. Có khi đây chỉ là một lối nói ga lăng với một người đàn bà, chứ sức mấy Tổng Tông cho Cộng Sản ra tranh cử ?

DỐT LUẬT.— Không chừng Tổng Tông nói thế cốt để nhắc khéo Quốc Hội nên tu chính Hiến pháp đi là vừa !

BAN GIÁM KHẢO.— Các toán đều ăn ốc nói mò? Nha Báo Chí Phủ Tông Tông đã phủ nhận nguồn tin của cơ quan thông tấn Nhà nước Về Tê Ích rồi !

Ngân sách của Viện Cao Nhất Nước

HỎI.— Tại sao Ngân sách của Viện Cao nhất

nước vừa rồi bị Nhà Hát xén nặng thế ?

TEO CHIM.— Ô, các cụ vừa ngồi cao vót lại vừa gân đất xa trời, không chơi bởi gì, có cần nhiều xin, xén đi là phải.

TEO MỒM.— Đấy chỉ là lý do phụ. Lý do chính là ai bảo các cụ ấy dám chơi chường trong vụ Song Hành và cái án tù của Bồ Cu Đổ. Phải xén để dẫn mặt cái chứ !!

ĐIỀM CHI.— Xén thế còn là ít. Ai bảo mấy cụ dõ hơi đi xía vào chuyện buôn lậu và công việc chỉ điểm của người ta ?

DỐT LUẬT.— Nguyên do là tại cụ cầm đầu cái Viện Cao nhất nước ấy cũng dốt luật như tụi này. Phen này bầu được người khác lên cầm đầu rồi, có thể là sẽ bớt xén đi.

BAN GIÁM KHẢO.— Dốt Luật và Teo Mồm cùng đứng và bõ túc cho nhau, mỗi toán 2 điểm rưỡi !

Dùng làm gì đây ?

HỎI.— Nghe nói Biệt Kích Mỹ hành quân chớp nhoáng ở Châu Đốc có vô trúng tù 5 chú Vixi bự : Huỳnh tấn Phát, Trịnh đình Thảo, Phùng văn Cung, Hồ Tấn Nhựt, Thanh Nghị. Quý vị làm ơn cho ý kiến nên xài 5 chú này vào việc gì để được việc Nhà nước ?

TEO CHIM.— Nuôi 5 chú cho mập đờ đó, chờ cơ hội thuận tiện sẽ cho ra tranh cử trong một cuộc bầu cử tự do dưới sự giám sát quốc tế.

TEO MỒM.— Đầu được, 5 chú này chỉ nên giao cho ông Tổng Chiêu Hồi là được việc nhất !

ĐIỀM CHI.— Thế cũng còn ưong, tại sao lại không đem 5 chú đi lấy 3000 tù binh Mễ, có phải lợi hơn không ?

DỐT LUẬT.— Bầu cử chắc gì đã có, giao cho ông Tổng Chiêu Hồi chưa chắc ông đã dám xài, 5 mạng đời lấy 3000 tù binh Mễ chắc gì. Hà Nội đã chịu ? Chỉ bằng cứ đem ra tòa xử một phát cho họ biết thân.

BAN GIÁM KHẢO.— Sai hết. Nên mở một cái EXPO thu tiền vào cửa thật đắt cho thiên hạ tới xem mặt 5 trụ. Tất cả số thu sẽ được dùng vào việc cứu trợ bão lụt miền Trung.

Bà Nín Đé và Hề Râu ?

HỎI.— Một tờ tuần báo nọ đăng một thiên phóng sự mê ly rùng rợn về mối tình của bà Nín Đé với Hề Râu. Theo quý vị, chuyện đó có thực hay là ảo ?

TEO CHIM.— Không có lừa sao có khói ? Và lại đây đâu phải là lần đầu báo chí đề cập tới vụ này.

TEO MỒM.— Có nhiều sự thật không nên nói ra vì nói ra chỉ có hại.

ĐIỀM CHI.— Chuyện này thực hay ảo, lúc này họa chăng có cậu Sáu Long An là biết rõ hơn ai hết, ngoài chú Hề Râu.

DỐT LUẬT.— Trong khi bà Nín Đé chưa lòi cổ Hề Râu, thì chuyện đó vẫn có thể còn tin được.

BAN GIÁM KHẢO.— Lại tầm bậy hết rồi. Bà Nín Đé đã nói đó là bọn «tay sai của CIA và Cộng Sản» loan tin ra để hại bà, nhưng bà cóc cần !

Đại tướng Xún Răng sẽ bị loại ?

HỎI.— Quý vị thử đoán xem liệu Đại Tướng Xún răng có bị loại ra khỏi cuộc đua vào Dinh Độc Lập hay không ?

TEO CHIM.— Loại là cái chắc. Không loại ngộ nhớ thua ông ta thì sao ?

TEO MỒM.— Ấy chết, nói khe khe chứ, kéo tù bỏ sù !

ĐIỀM CHI.— Chẳng cần gì phải loại ông Xún răng, cứ việc loại anh nào đứng chung liên danh với ông ta, thế cũng đủ rồi !

DỐT LUẬT.— Chắc không đến nỗi thế đâu. Các ông dân biểu thân Hành pháp có nói Tổng Tông sẽ không loại Đại tướng Minh mà.

BAN GIÁM KHẢO.— Teo Mồm trả lời khôn ngoan hơn hết : 5 điểm !



Bố mẹ

□ BÉO MỠ

Lá đa ký quỹ

Theo nguồn tin hơi có thâm quyền vừa cho biết, nhà nước giáo dục Annam đang âm thầm lặng lẽ sửa soạn kế hoạch từ nay, chỉ cho học trò đã có vợ con đang hoàng rồi mới được phép ra nước ngoài du học. Vì quí ông giáo dục nhà nước quan niệm rằng chỉ có biện pháp «ký quỹ bằng lá đa», là kiến hiệu nhất. Kinh nghiệm bản thân mà ! Nếu không, cứ cho trai tở du học đều đều thì chắc chắn nhà nước sẽ thiệt thòi cả chi lẫn chài : Vừa mất toi ngoại tệ chuyên ngân nuôi ăn nuôi học, lại vừa hao hụt nhân tài. Bởi lẽ tụi ngoại quốc nó ma giáo lắm, thấy nhân tài đâu là tung bạc vô liền chứ không có biết dè dặt mắc cỡ hoặc sợ ưong phí như Annamta.

Nếu biện pháp ký quỹ du học kê trên quả được áp dụng nay mai, nhóm Con Ong sẽ là những người đầu tiên xin thành kính nghiêng mình bội phục trước sự sáng suốt về khoa tâm lý, sự dõ dào về mặt kinh nghiệm «đời» của quí ông giáo dục nhà

nước. Bởi vì, nhờ biện pháp lý thú đó, Annamta chắc chắn sẽ thu lượm được hai điều lợi ích to lớn như sau :

— Nhân tài thừa mứa : vì sau khi học thành tài rồi, anh nào chị nào cũng lốt tốt về nước liền để sớm gặp lại «vật ký quỹ», không nhớ quá !

— Tục tảo hơn tái phát mạnh : Dù nghèo hay giàu, con trai con gái Giao Chi cũng chăm lấy vợ lấy chồng thật sớm đặng hi vọng sau này được phép du học thì còn có vật ký quỹ cho nhà nước. Nên kỹ nghệ khai giá thú nhờ đó cũng phát triển hết sức nhip nhàng, vô cùng khích lệ !

Chuột hay trâu ?

Tuần rồi, các cô cậu hội đồng đồ thành đã chẻ trách người một phũa và bị người chẻ trách lại cũng một phũa, như sau :

● Các cô cậu hội đồng tổ cáo quan năm Nhiều Phú Doãn kinh đô Sài Gòn, đã coi thường mình quá. Ai đời quan qua mặt hội đồng vu vù, quan dám tự tiện cho phép hội chợ từ thiện xây cất tùm lum tà la rồi mới chuyên «vấn đề» sang cho hội đồng... biểu quyết như thế khác nào đặt cái cây trước con trâu rồi còn con mẹ gì nữa ! Bởi vậy, đề gọi cảnh cáo, các cô cậu đã bác bỏ đề nghị của quan năm Nhiều, cương quyết không cho phép tư nhân vô khai thác khu giải trí của hội chợ trong 1 năm.

Theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, quan năm Phú Doãn làm thế là rất phải, các cô cậu hội đồng chẻ nên chẻ trách quan mới đúng. Vì trước hết, sự sốt sắng cho phép của quan chứng tỏ quan thích màn việc từ thiện ghê lắm. Và thứ hai là cái hội chợ từ thiện này lại do Hội Liên Bà Anam

tổ chức, quan không cấp giấy phép ngay lỡ kẹt thì sao ? Các cô cậu hội đồng chẻ nên buồn và cũng đừng tự hạ mình như loài trâu nghe thâm lăm !

● Trong khi đó, nhóm đại diện TPB lại lên tiếng nói rằng các cô cậu hội đồng tinh là mặt... chuột, ăn bần ăn thiêu của bọn tài phiệt để bác bỏ không cho phê bình và cô nhi quả phụ tử sĩ thâu thuế hoa chi.

Tội nghiệp, từ trước đến giờ chỉ có loài cầu mới biết ăn bần, chứ chuột chỉ gặm nhấm sơ sơ vậy thôi, đâu bần thiêu gì hung mà nở vạch vôi kẻ xấu nhau như thế. Không được thâu là đáng lắm vậy !

Người bán

Thị xã BL có được một ông thầy thuốc Tây sạch thì có tới cả trăm người bán. Người bán nhất ở đây lại là ông to đầu có quyền thế nhất tỉnh. Dân chúng B.L truyền tụng nhau rất nhiều chuyện bần về ông này. Đại khái đương sự khai thác rất kỹ những mục ra tiền của thị xã này, từ cái gọi là «ngành» xích lô trở lên, nghĩa là thượng vàng hạ cám, ông này đích thân đóp ráo trời miễn cần qua trung gian.

Người bán này tuyên bố một câu rất hách sĩ sảng là : «Quý vị đồng bào trong tỉnh muốn lên Sẻ Goong tổ cáo tôi tội tham nhũng, yêu cầu cho tui biết, tui xin biểu quí vị về xe đò và tiền ưong nước để quí vị đi về thơ thới hân hoan...»

Tác phong của ông này đúng là một sĩ nhục cho chính quyền nói chung và cho uy tín của Tổng Thống, Thủ Tướng ta nói riêng. GT thiết nghĩ các vị lãnh đạo nên ghé mắt nhìn qua tới hàng động của ông này coi sao.



HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

C.Ty Muối Việt Nam

Công ty trách nhiệm hữu hạn vốn 9.931.000đ.VN

Thương xá Tax (lầu 1 phòng 233.234)

Số 135, Nguyễn Huệ — SAIGON

Điện ttn : SOVISEL SAIGON ĐT : 24.565

BA DƯ LUẬN VỀ DỰ LUẬT CẤM NGHỊ VIÊN ỨNG CỬ

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

Chả trách nên «si po» Anam IU XIU NHU.. CẶNG CỤ LƯƠNG

LÀO QUỐC.— Hiện nay ở Vạn Tượng đang có hai người Anam rất đối rạch, đối chỉ thua... ăn mày có một lý ông cụ. Có người tò mò đi tìm hiểu thì mới biết đó là hai nhà «si po» Anamta được phái sang xứ mả mả bô học để làm cố vấn thanh niên cho Hoàng gia Lào.

Sở dĩ hai nhà cổ vấn «si po» này đối cũng là do sự tru ái của ngài Tổng «si po». Nguyên khi phái hai nhà «si po» này sang Lào, quan Tổng «si po» đã ký giấy

chấp thuận cho họ hưởng lương theo qui chế nhân viên phục vụ tại hải ngoại, theo một sắc lệnh của Thủ Tướng.

Đùng một phát, quan Tổng «si po» đổi ý, mo phú sắc lệnh của Thủ Tướng, chỉ cho lãnh lương thường. Nhưng rồi cả lương thường quan Tổng cũng có phát. Hóa cho nên suốt 8 tháng nay, hai nhà cổ vấn «si po» Anamta bị

bà cả đội hành hạ đến nát bét người ra.

Cảnh đối rạch của hai người này đã làm cho quốc thể của ta bỗng nhiên đen kịt lại như mồm chó mực. Lẽ lỗi làm việc của quan Tổng «si po» như thế, chả trách nên «si po» Anamta càng ngày càng đi vào con đường lu xiu, xiu như cái... cặng cụ Nguyễn bá Lương.

Hai chú Tây con đóp tiền của CS để gây xi cặng đàn chính trị?

EM GÁI KHÁNH LY BỊ ẪN HIẾP

Gần hết năm con chó Canh Tuất rồi, mà em gái Khánh Ly vẫn chưa hết xui. Được sang Nhật dự thi Dân Ca thế giới thì suýt bị trê tàu. Vừa về đến nhà là gặp luôn cái màn cứu trợ, bão lụt, em gái phải chạy tời chạy lui, hát hết đầu này đến đầu kia, mệt bã người!

Đến lúc sắp được đặt «phao» xuống ngồi để thử thì lại bị vợ chồng lão Canh Tuất bắt vác chiếu ra tòa, cuộc đời chó má đến thế là cùng!

Số là Khánh Ly mướn căn lầu của vợ chồng lão Canh Tuất để mở phòng trà, nhưng gần đây mấy ông bạn vàng Thái thức Nha, Lê hoàng Hoa quay phim có vài đoạn về phòng trà, nên tới mướn «giang sơn» của Khánh Ly để quay.

Mướn có nghĩa là khỏi phải chi địa. Nhưng vợ chồng lão Canh Tuất lại không chịu hiểu như thế, và cứ nhất định jặng cái dấu «nặng» đi, để thay vào đó cái dấu «sắc», cho nó thành ra «mướn». Để rồi dựa vào sự nghi ngờ đó, lời em gái Khánh Ly ra tòa, để định cái gì của em gái đây?

BALÉ.— Bản tin đặc biệt của thông tấn AFP, nhận được tối 9-12, đã tiết lộ một chi tiết khá đặc biệt về trường hợp của 2 chú Tây con treo cờ VC trên tượng TQLC.

Theo sự tiết lộ này, hai chú Tây con đã nhận của CSBV một số tiền trên 500 ngàn quan để làm công việc gây một xi cặng đàn chính trị tại Saigon.

Sở tiền trên do một kẻ thân tín của Xuân Thủy trao cho gia đình hai chú Tây con.

Vấn theo sự tiết lộ của AFP thì cơ quan tình báo Mỹ đã biết trước sự kiện này, nhưng họ đã không thông báo cho chính quyền VNCH biết, cũng như không có một hành động nào để ngăn cản âm mưu kẻ trên.

Y. K. C. O.

Cả hai bên đều bán

Một mặt trận hứa hẹn nhiều sôi nổi vừa khởi sự phát nổ. Đó là vụ «chơi nhau» giữa Dân Biểu và Nghị viên. Theo tin tức đã được đăng tải, các DB đang âm mưu loại Nghị viên khỏi cuộc tranh cử DB 71, bằng cách vận động đưa ra một dự luật bầu cử có điều khoản cấm Nghị viên chưa quá 1/2 nhiệm kỳ ra ứng cử.

Vừa nghe tin trên, nhiều Nghị viên đã nhay nhồm lên như bị kim châm vào đít. Các nghị viên chứi DB là

HẠ - VIỆN 1971

- Phải thành thực công nhận lương dân biểu thom hơn lương nghị viên nhiều
- Do đó quý vị nghị viên ức học máu mồm là phải.

SÈ GHÈNH.— Theo tin tức đã được các nhật báo đăng tải thì hiện trong nhà hát tây đang có một âm mưu loại các nghị viên ra khỏi cuộc tranh cử Dân Biểu vào năm 1971, bằng một đạo luật bầu cử có khoản cấm nghị viên chưa đủ 1/2 nhiệm kỳ ra tranh cử.

Bản tán về nguồn tin này có nhiều dư luận khác nhau. Dư luận trước nhất thì cho rằng các đưng kim DB sợ đề nghị viên tranh cử thì quý vị DB sẽ thua là cái chắc, ba năm qua HV quá lem nhem; trong năm chót này sẽ càng lem nhem hơn. Dân ché quý vị quá rồi. Trong khi các nghị viên dù sao cũng còn mới, chưa bần, hoặc chưa... kịp bần. Do đó quý DB cần loại trước những đối thủ nguy hiểm này.

Dư luận thứ hai lại cho rằng Hành pháp không muốn cho các nghị viên vô Hạ Viện. Đề họ ở Hội đồng Tỉnh Thị để nắm tóc hơn. Sang năm, HP sẽ đưa một số gà vào HV, như thế sẽ dễ củng cố cả hạ tầng lẫn thượng tầng cơ sở. Do đó, HP mới sai Hạ Viện bày ra trò cấm đoán.

Dư luận thứ ba lại trái ngược hẳn với dư luận trên. Theo dư luận này thì Hành pháp đã nắm được một số lớn nghị viên và sang năm sẽ cố nhét các nghị viên chân tay vào HV để dễ bề thao túng QH. Thực tế đã chứng minh, ở Anamta, Hành pháp muốn là trời muốn.

DB Kế, tác giả dư luận cấm nghị viên ứng cử DB 71 dư biết như vậy, nhưng vẫn

cứ đưa ra dự luật đó để «chọc» HP, với hy vọng nếu HP không muốn rắc rối thì sẽ chỉ cho ông một khoản.

Hiện nay chưa thể biết dư luận nào đúng, nghĩa là chưa biết sang năm các nghị viên có được ứng cử DB hay không. Tuy nhiên, các nghị viên, đã bắt đầu phản ứng dữ dội. Họ dọa sẽ biểu tình, tuyệt thực, và nếu cần, sẽ tự thiêu vv... Họ lý luận lương nghị viên có hai chịch, trong khi lương DB những 1 trăm xin, đâu có để bỏ qua được.

GIỚI LÀM PHIM ANAM NÊN CÓ LƯƠNG TÂM

SÈ GHÈNH.— Hiện nay nền xi la ma của Anamta có vẻ đang lên. Các nhà sản xuất mọc ra như nấm, và thi nhau quay tới tấp. Độc giả cũng tỏ ra hưởng ứng nồng nhiệt.

Như phim «CTT» mới đây tuy hơi yếu về mọi mặt nhưng cũng vẫn thành công khả quan về mặt tài chánh. Tuy nhiên, giới xi la ma không nên i i mà làm ăn ầu tã. Có dư luận cho biết phim «A.A.» được quay từ khươn mười niên và rất yếu, nay mang ra chiếu làm cho khán giả thất vọng nào nề về phim Anam.

Giới thông thạo cho rằng sự kiện này sẽ có ảnh hưởng tai hại cho những phim sắp ra lò. Vậy thì giới làm phim Anamta nên có lương tâm một chút.

để tiện, là dầm lên Hiến pháp v.v...

Chứ như thế kẻ ra cũng đúng một phần; Đó là phần để tiện. Chứ còn bảo vi hiến thì chưa chắc. Khoản 5 điều 32 HP ghi rằng ứng cử viên «phải hội đủ những điều kiện khác được dự liệu trong một đạo luật bầu cử HV». Như vậy có nghĩa là QH có quyền đưathêm những điều kiện khác hơn những điều kiện đã được ghi ở khoản 1, 2, 3 4 điều 32 HP, mà họ xét là cần thiết.

Nói tóm lại, trong vụ này, người ta nhìn thấy được ở mỗi bên một điềm đáng chú ý: Bên DB thì muốn loại bớt địch thủ lợi hại để nắm chắc

sự đắc cử nhiều hơn. Định rằng các ông có quyền; nhưng ở đời này không phải cứ ý quyền để rồi chơi bần mà được.

Bên các ông Nghị viên chưa chi đã nhay nhồm lên, chứng tỏ quý ông đã chỉ coi cái hội đồng tỉnh thị như là «cầu nhúm» «đề nhay vào HV». Như vậy là các ông Nghị đã lừa bịp cử tri, bởi vì khi ra ứng cử, các ông hứa sẽ vào hội đồng để tranh đấu cho cử tri. Chưa tranh đấu được cái mẹ gì cả, các ông đã vội chạy đi.

Người thiếu thành tín như thế dù làm nghị viên hay làm dân biểu đều bất xứng.



Ông... đội nón
Theo tin các báo, hai chú Tây nhô treo cờ VC trên tượng TQLC đã được Tòa quân sự giám khinh tối đa: một chú 3 và một chú 4 năm tù ở.

Vườn theo tin các báo, trước Tòa, hai chú Tây nhô này đã tỏ ra hỗn xược và đã hô «VC muôn năm».

Bọn Con Ong lấy làm lạ, không hiểu tại sao Tòa quân sự bỗng dừng lại nhân đạo như thế? Tội danh của hai tên này là «phá rối trị an». Theo luật lệ hiện hành, hình như tội phá rối trị an hèn ra cũng phải lãnh 5 năm đi ấ; nặng ra thì đi... doong.

Ấy là chưa kể ra trước tòa hai bị can còn tỏ ra xấc. Chỉ nguyên cái tội xấc mí ba tòa quan lớn cũng đã có thể lãnh 3 năm tù. Huống chi chúng còn hoan hô V.C.

Trước bản án trên, dân Anamta lấy làm một sự đau xót ghê lắm. Nghe nói trước đây tòa Tổng lãnh sự Pháp đã được chỉ thị phải vận động ráo riết để 2 tên tây này lãnh án tối thiểu.

Chả trách được hôm 8-12 bọn C.O bỗng thấy 1 ông đội nón đi lêu bêu như chó mất chủ ở bến Bạch Đằng. Có người hỏi ông tên chi, được trả lời: Ông Công Lý.

NÓI LÁO mà CHƠI

GẢ THÂM

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dàn dưa lát phát hạt mưa rơi
Chuyện đời đời cháu không buồn nhớ
Thờ thần nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Người sạch

Đây là chuyện "nói thật" chăm phần chăm chứ không phải là chuyện nói lão. Tuổi này Gả Thâm nói đến một người sạch ở thị xã Bắc Liêu xa xôi nơi gần cuối đất miền Nam và có nhiều ruộng muối, nơi có những chàng công tử ăn chơi nổi tiếng ngày xưa. Người sạch được nói đến trong số những công tử Bắc Liêu hôm nay là một ông thầy thuốc Tây.

Bác Liêu hiện có một bác sĩ trẻ tuổi, chừng ngoài ba mươi, chưa vợ con gì. Y sĩ này có mở phòng mạch ở thị xã B.L. và chữa bệnh rất tận tâm, tiền thù lao lại lấy rất hạ. Nếu là bệnh nhân nghèo, ông có thể cho thêm cả thuốc mà không lấy tiền. Ông cũng sốt sắng đi đến tận nhà bệnh nhân khi có người đau nặng đến mời. Những người như ông bác sĩ này thật hiếm và thật đáng để cao trong xã hội đang đòi truy của ta hiện nay.

Vỡ mặt

Học sinh trung học ở Sêgôong trong đầu tháng 12 gây dư luận ở trường Hưng Đạo của Ô. Nguyễn Văn Phú. Vụ này được tóm tắt nguyên nhân như sau: Trước tình trạng vật giá leo thang vồn vọt, các giáo sư tư thực mở cuộc "đòi quyền sống" nôm na ra là đòi tăng tỉ lương cơm. Thoạt đầu nhóm giáo sư đòi tăng lương nhưng không bằng lòng nhà trường tăng học phí. Viện lễ nhà trường từ bao năm nay ăn lời rồi, bây giờ nên nhà ra đòi chút.

Nhưng những ông chủ trường đời nào chịu chi tiền ra mà không thâu vô như thế ?? Rút cục học trò lại phải đóng góp để cho thầy cô có đồng tiền ăn phở, mua coóc sê, sà lôn. Các trường tư ở Sêgôong quyết định tăng học phí mỗi trò là 50 tỉ để lấy tiền tăng giờ dạy của mỗi giáo sư lên 50 tỉ nữa. Tuy số tiền 50 tỉ này chẳng là bao — có những hàng phở tái biểu diễn những tổ đặc biệt 100 tỉ — nhưng các học trò không chịu. Cuộc phân đối diễn ra gay gắt nhất ở trường H.Đ. và tin sơ khởi cho biết trường này bị thiệt hại tới 60 phần trăm, bao nhiêu bóng đèn, quạt mát trong các lớp bị đập vỡ, bị bẻ cong và trường này phải đóng cửa để sửa chữa chưa biết là bao lâu mới xong.

Học sinh H.Đ phá trường ngày 2-12-70, qua ngày 3-12, học sinh trường do công giáo khai thác thứ hai ở Sêgôong là trường Nguyễn bá Tông đổ trò. Nhưng học sinh NBT chỉ mới đứng sơ sơ ở sân trường không chịu vô lớp thì những ông cha trường này, nhìn thấy sự tai hại bạc chục triệu — lời lãi cả năm trời đi doang — của trường H.Đ nên lập tức nhượng bộ liền tù tì tút sứt: "Thôi... Đã không bằng lòng tăng tiền si sời. Không có tăng cái gì sất. Bỏ luôn. Vô học cho được việc..."

Nghĩa là trường NBT đã bỏ quyết định tăng học phí dù là chỉ tăng rất khiêm nhượng có 50 tỉ một tháng.

Trở lại với trường H.Đ do ông Phú làm hiệu trưởng, ta thấy rằng ở Sêgôong này trường H.Đ không phải là trường tư thực lớn nhất, đồng học sinh nhất, cũng chẳng phải là trường có uy tín nhất. Vậy mà không thấy trường nào khác bị học sinh đập phá mà chỉ thấy có trường H.Đ. Ấu cũng là "nhân quả" vậy. Ông Phú là người nhờ học trò mà trở nên giàu có, chỉ vì ông ta chỉ biết có tiền mà thôi nên kỳ này ông ta méo mặt chính vì tiền.

Có người nói rằng trường sở H.Đ bị giờ trị giá 100 triệu. Nếu bán đi lấy 100 triệu cho nhà băng vay, mỗi năm có 20 tỉ tiền lời ngon ơ, ngon hơn óc chó vện, khỏi cần dạy học, dạy hành làm chi cho mất công mà lời lãi không được là bao nhiêu. Theo sự tiết lộ của một số cổ phần viên của trường H.Đ thì trường này mỗi năm lời 9 triệu đồng, nghĩa là kém xa tiền lời cho nhà băng vay.

Do đó người ta nói rằng rất có thể ban giám đốc trường H.Đ nghĩ đến chuyện "phục mẹ bu tích phọc ma năng" để bán trường ốc đi lấy tiền cho vay ăn lời nhà băng. Thiết tưởng nếu ý kiến bán

trường, giải quyết để lấy tiền cho vay ăn lời của ông Hiệu Trưởng Nguyễn Văn Phú thì... ông là người bạc bẽo với nghề quá đấy. Nghề dạy học, mở trường giúp cho hai anh em ông từ những anh giáo nhầy dù nghèo lỗ đít trở thành giàu có DS 19 ngời oai như hạch ngày hôm nay — bảo đệ của Hiệu Trưởng Phú là ông "giáo sư Nguyễn Trọng Nho", ông này trùng tên với Vua Xương Đường Nguyễn Trọng Nho hiện nay là dân biểu, nếu không nhờ có học trò mà phải đem thân đi làm mướn thì lương phải đến sáu hay bảy ngàn đồng bạc một tháng chứ không dưới — bây giờ gặp khó khăn một tí ông đã định bỏ nghề thì chính là ông phụ nghề. Kinh nghiệm ngàn đời cho biết rằng kẻ nào mà phụ nghề, bạc bẽo với nghề, nhất là với cái nghề đòi thợ mình quá hậu hĩ, tất sẽ bị nghề nó phụ lại. Mà khi nghề nó đã ghét, nó đã hại thì nặng lắm đấy, nó có thể dăng lại hết những cái gì nó đã cho... Tin đi.

Đường trắng, Đường đen

Con Ông số trước có nói đến vụ ảo thuật Đường. Vụ này được nhắc lại ở số này như sau:

—Mỗi năm Bộ Kinh Tế vẫn bỏ ra một số ngoại tệ lớn để nhập cảng đường cho dân dùng. Năm nay cũng như những năm trước, không có gì thay đổi trong số ngoại tệ dành để mua đường ngoại quốc. Chỉ có điều khác là năm nay những người nhập cảng đường lấy ngoại tệ mua đường trắng lại mua đường đen, đường vàng giá rẻ hơn. Tiền cách biệt giữa một tấn đường trắng với đường vàng là 6 đô la.

Vì lẽ đó nên hiện giờ thị trường khan hiếm đường trắng và chỉ có toàn đường vàng. Người được quyền nhập cảng đường đã chớp một số tiền lớn về việc này, nhưng vẫn chưa hết, bây giờ người ta lại đem trộn đường vàng với số đường trắng còn lại để đem bán ra cho dân với giá ngang với đường trắng.

Chi tiết thêm về vụ ảo thuật này như sau:

—Một "đảng chính trị"—đảng này vẫn tự nhận là có thực lực ghê lắm — đã dành được quyền nhập cảng đường và thực hiện màn ảo thuật này. Tin này do hành lang cái gọi là Bộ Tổng Ngạc Song Hành, tức Ngạc Hành, tung ra. "Phong trào nó chớp vụ đường này, không phải kinh tế chúng tôi..." Vậy thì đảng nào đó, phong trào tiền bộ cấp tốc nào đó bị nói đến trong vụ này nên lên tiếng cho rõ...đường trắng, đường đen... anh em nghe coi. Nếu oan, CON ONG sẵn sàng cải chính và phụng Bộ KT bẻ bối thay anh em liền.

Khá rồi

Tin Rơ Tô mới toanh cho biết đại biểu của mấy nước Pháp, Uruguay và Saudi Arabia đã ulynh nhau tơi bời sủ oách trong một phiên họp ở Trụ Sở Đại Học Đường Liên Hiệp Quốc. Các đại biểu trên đã ulynh nhau vì tranh dành một ghế cao ủy đặc trách về "Nhân Quyền".

Đại biểu Phú Lăng Sa bị đấm học máu mồm nhưng đã trả đũa được đại biểu Uruguay đấm mình bằng một cú đá song phi như đờ vật Rocky Johnson thường đá trên võ đài Olympic mỗi đêm thứ ba. Đại biểu Saudi Arabia thì bị đấm văng ra bộ răng giả. Nhân viên an ninh của Trụ Sở LHQ phải khổ công tìm bộ răng này cả ngày không thấy, cho đến hôm sau mới biết là bộ răng đã bay lọt vào trong váy bà Chủ Tịch Maria Groza, đại biểu nước Lô. Nước Lô này không phải là Lô Phô mà là nước Lô Ma Ni.

Cũng bà Maria Groza, Chủ tịch cái Ủy Ban đang thiếu một vị Cao Ủy Nhân Quyền trên đây đã khóc hu hu khi thấy các bạn đồng ban của bà ulynh nhau cần thận. Nghe nói Chủ Tịch LHQ phải cứ ba bốn câu công cán ủy viên thay phiên nhau đến tận phòng riêng của bà này vỗ về, dỗ dành cả đêm bà mới chịu nín.

Cuộc ulynh lộn ở Trụ sở LHQ này cho ta thấy là LHQ hồi này...khá rồi. LHQ đã tiến bộ nhiều và đã bắt chước một cách đúng đắn truyền thống ulynh lộn, chửi bới nhau dân chủ tiến bộ của những quốc hội Sâm Cao Ly và Giao Chi. Tuy nhiên LHQ vẫn còn thua xa hai quốc gia kể trên. Vì dân biểu Sâm Cao Ly đã xử dụng đến phân và dân biểu Giao Chi dọa lột quần nhau trong khi đại biểu LHQ chỉ mới dám dùng đến chân tay tầm thường.

nhỏ
lông
báo



● CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Nếu

Ngày xưa khi Công Tử Hà Đông còn đi học, tương lai còn sáng lạn như gương tàu, Công Tử có học một bài tiếng Phú Lăng Sa của Me Sừ tác giả Mạnh Đức Tư Cru, tức Jean Jacques Rousseau, nhan đề là «Si J'étais riche...»

«Si J'étais riche» đại khái nghĩa là «Nếu tôi giàu tiền». Trong bài này Me Sừ Rousseau diễn tả rằng nếu ông mà giàu tiền ông sẽ làm cái này, cái nọ vv... ông ta không mơ nhà lầu, xe hơi, gái đẹp mà lại làm cảm mơ có một căn nhà nho nhỏ, xinh xinh, có mấy cái cửa sổ che màn xanh. Y như Bà Kỳ, Đàng Kim Phó Tổng Thống Giao Chi, Ex Miss E Vệt Nam, tuyên bố với mấy chị nhà báo Mèo đến phỏng vấn rằng bà mơ: «một mái nhà nho nhỏ, xinh xinh, vài đứa con kháu khỉnh, một ông chồng thích chơi... gà và một cái bếp thật lớn có đủ thứ nồi niêu, soong chảo, máy rửa bát bằng..điện tử..»

Nhân vụ Tổng Thống Tây Đen Bokassa cho đón con gái để rơi ở VN về nước an hưởng phú quý, Công Tử H.Đ chợt nhớ lại bài học «Si J'étais riche» ngày xưa mà mơ rằng...

Nếu mai đây có một chú G.I. nào đó hiện đang chiến đấu ở VN, lấy vợ VN, trở thành Tổng Thống U.S.A, chị chiêu đãi nào đó của VN là vợ anh ta sẽ nghiêm nhiên trở thành Tổng Thống Phu Nhân của U.S.A, tức là "first class lady U.S.A". Ngày đó Công Tử H.Đ sẽ qua chơi Hoa Kỳ và sẽ trả thù dân tộc này bằng những trò:

— Đem một tấn nước mắm, mắm tôm vào phi trường Kennedy. Nếu quan thuế Mèo ngăn cản, sẽ làm âm lên cho cả thế giới biết: «Đệ nhất phu nhân nước các anh ăn mắm tôm, Tổng Thống các anh mê mắm tôm bỏ cha đi, không có mắm tôm, Tổng Thống các anh không làm việc nước được, các anh cấm tôi mang thứ quốc hồn quốc túy của tôi vào nước các anh là thống chế gì ??»

— Sẽ đem truyền thống cao đẹp bốn ngàn ba trăm hai mươi sáu năm văn hiến đặc biệt của Giao Chi là...đái đường vào đất Mỹ. Nghĩa là Công Tử H.Đ sẽ đái đường ở giữa con lộ lớn nhất NewYork là đường Broadway. Nếu Phú Lít Nữ Ước mà bắt Công Tử, tức là Tổng Thống Phu Nhân Thị Tào, hoặc Thị Tùn, Thị Mướp nào đó của Mèo Quốc sẽ phải can thiệp. Lúc đó Công Tử H.Đ sẽ đòi Phú Lít Nữ Ước phải chân thành xin lỗi năm bảy lượt mới chịu ra khỏi nhà giam....

Thành quả Ngoại Giao

Ông Ngoại Lâm kể từ ngày lên nhậm chức gặp ngay mấy quả ngoại giao quả tạ phang tới tấp mặt mũi: nào là vụ Đại sứ Cựu Chó, Tham Vụ NG quyền rừ vợ người, vụ Ấn Độ chào đón Thị Bình vv, nặng nhất là vụ bị Phó TT thân tặng danh hiệu «Bố Vợ Ngó Ngân».. đã thui chột cả tài năng, không còn làm được vụ nào ra hồn.

Ông Ngoại Lâm của ta có thể là một ông Bố Vợ Ngó Ngân, nhưng nếu nói rằng ông chẳng có tài cán gì cả thì thật oan cho ông. Ông cũng có tài chứ. Đó là cái tài tìm trẻ lạc. Cái tài đó vừa nổi sáng qua vụ Bộ NG của ông thành công rực rỡ với việc tìm ra tung tích Công Chúa Martine, con gái của Vua Bagui.

Chết chửa... Việc tìm trẻ lạc khó lắm chứ. Nếu không phải là người có tài như ông Ngoại Lâm, chắc gì T.T. Bokassa đã được gặp con gái để rơi. Công Tử H.Đ đề nghị nhân thành quả ngoại giao tròn xoe này tặng thưởng cho ngành ngoại giao Giao Chi nói chung và ông Ngoại Lâm nói riêng một huy chương đặc biệt.

Đó là Huy Chương «Ngoại Giao Con Trẻ Lạc».

(Tiếp theo)

Nhưng sư ông chùa Bà Banh đã kịp thời giải thích: — Không phải ra Tòa vì cái tội đấu tranh cho nền uốn tóc hoặc nền phụ nữ, mà là vì cái tội khiêu dâm quá xá.

Thấy thế, mắt con mẹ Phó Đoan bỗng sáng rực hẳn lên như đèn pha tu bin. Và mẹ ta trong giây phút xuất thần đã thốt kêu lên một tiếng mà rằng:

— Trời ơi! Tôi không ngờ đó lại là một tờ báo khiêu dâm? Tôi thật không ngờ...

Sư ông chùa Bà Banh và cha Thò Lò đều là những nhà tu hành chân chính nên hãy còn ngây thơ cụ, không thể nào thông cảm nổi cái tiếng than ra rít của con mẹ Phó Đoan. Nhưng còn lão Mu Tông, anh chàng Tân Trung và nhất là bà đầm Ngọc Hành cùng bà đầm Nguyệt Hoa thì có thể thông cảm được ngay. Câu nói ấy không có một ngụ ý nào khác ngoài cái ý nghĩa: «Chao ôi! Nếu tôi biết đó là một tờ báo khiêu dâm thì tôi đã đọc rất kỹ từ lâu rồi!»

Thấy mọi người đăm đăm nhìn mình, mẹ Phó Đoan cảm thấy sự ngỡ ngàng ngập bưng bưng lên đôi má. Mẹ bèn nói rằng:

— Hừm! Không ngờ một nhà văn hóa đạo cao đức trọng như thế mà lại đi phụ trách một tờ báo khiêu dâm.

Lão Mu Tông cất giọng khàn khàn để nhắc khéo mọi người:

— Trình Cha và bạch thầy, và thưa quý vị, buổi lễ kỷ niệm ông cụ tới đây được coi như là chấm dứt. Xin cảm ơn quý vị đã bỏ chút thì giờ vàng bạc đến tham dự rất nên là đồng đạo, và như vậy, chắc rằng ông cụ ở dưới suối vàng hẳn là đang mỉm cười khoái chí vô cùng. Bì giờ đã đến giờ thụ trai, vậy thì trước hết là xin mời thầy và mời cha vô đại diện rồi chúng con sẽ theo sau.

Mẹ Phó Đoan chỉ nghe loáng thoáng thấy câu «đã đến giờ thụ trai» nhưng có lẽ «đầu óc đang bấn xúc xích, đang bị ảnh hưởng về hai cái chữ «khiêu dâm», nên mẹ lại nghe nhầm ra là «đã đến giờ thụ thai». Hóa cho nên mẹ vừa mừng rỡ lại vừa ngạc, không hiểu trong cái «giờ thụ thai» này, người ta sẽ còn tổ chức những trò về gì nữa? Và mẹ hết nhìn ông sư lại đến nhìn ông cha, lòng băng khuâng như đang sắp sửa dấn thân vào một cuộc đời vô định.



• XÌ CA RÔ

Từ lâu rồi, từ khi lão Phó Đoan hai năm mươi, mẹ vợ sống trong cái sự phòng không gối chiếu. Vào những đêm mưa, nằm trên nệm ấm, lắng tai nghe tiếng gió phào phào qua khung cửa và tiếng mưa rơi thánh thót bên ngoài, người góa phụ ấy không sao tránh khỏi sự cảm thấy một nỗi cô đơn lạnh lẽo tràn ngập trong lòng.

Mẹ đã từng ao ước có một đứa con bụ bẫm xinh xắn để nâng niu triu mến. Mẹ lại cũng đã từng thêm khát những giây phút được ngả nghiêng trong vòng tay bạch tuộc của những chàng trai xa lạ. Tất cả những sự kiện đó đã tạo cho mẹ một trạng thái ần ứn triền miên mà chưa có một phương pháp nào giải quyết.

Ấy thế mà bì giờ mẹ lại được nghe thấy người ta công khai nói đến cái «giờ thụ thai». Thật là một cơ hội ngàn năm một thuở!

Nên chỉ sau khi nhìn cái đầu trọc lóc của sư ông chùa Bà Banh rồi ngắm nghía cái bộ râu xồm xoàm của cha Thò Lò, mẹ lại ném một cái nhìn sang cái đầu hói của lão Mu Tông và cái trán rỗ của Tân Trung, bác giác mẹ đã vô cùng chán ngán. Mẹ không sao tìm thấy đối tượng trong cái đám nhân loại lộn xộn này. Rồi mẹ thầm nghĩ: «Không nhẽ người ngợm mình như thế này mà lại đẻ ra một ông sư con hay một ông cha con?»

Trong lúc ấy thì mọi người đã lục tục bước vào đại diện. Nhìn những mâm cỗ chay bày la liệt trên bàn, mẹ Phó Đoan ngăn người ra giấy lát rồi thẳm thì hỏi bà đầm Ngọc Hành:

— Sao biểu là đã đến «giờ thụ thai»?

Tất nhiên bà đầm Ngọc Hành là một người thông minh và có nhiều chữ nghĩa hơn mẹ Phó

Đoan, cho nên bà ta không thể nào lại hiểu nhầm một cách ngộ nghệ và ngộ ngần như con mẹ Phó Đoan được. Bà ta đành nhìn tướng răng mẹ Phó Đoan đã hỏi về vấn đề thụ trai. Bèn đáp:

— Thì đến giờ thụ trai chớ sao nữa? Nhà chùa làm cỗ chay ngon lắm. Cũng có đủ các thứ cao lương mỹ vị như cỗ mặn vậy. Bà thử nhìn coi: mâm nào cũng có chả giò, canh bóng, rồi giò lụa, chả quế, hăm bà lẳng đủ thứ. Nhưng toàn là đồ chay cả đấy. Người ta dùng bột đậu thay thế. Trông cũng thơm ngon, có khác chi cỗ mặn đâu. Hơn nữa, ăn vào lạ miệng lại thấy ngon là đằng khác.

Mãi đến lúc ấy mẹ Phó Đoan mới vỡ lẽ ra để hiểu một cách đầu sót rằng, thụ trai tức là ăn chay, chứ đêch phải «thụ thai».

Bì giờ lại xin phép được nói tới cái phong trào đòi quyền sống của các giáo chức tư thực. Bấy lâu nay, những bố Gaudautre này thiệt là hiền khô. Chủ trương tha hồ làm mưa làm gió, muốn bóc lột ra sao cũng bình thân chịu đựng, không có dám ho he hóc hách chi hết chơi.

Nhưng từ khi nền kiểm ước rồi phân xuất ra quần và hối xuất song hành thì đưa nhau ra đời để hành hạ thêm cuộc sống khốn khổ khốn nạn của họ, thì trước cái sự chẳng đặng đừng ấy, một bố Gaudautre đã đứng lên phát cờ khởi nghĩa để đòi hỏi cho được có cái quyền hưởng một số lương cho đúng mức.

Trong buổi đại hội các giáo chức tư thực, lãnh tụ Gaudautre đã tuyên đọc một bản văn kết tội bọn chủ trường rất nên là một sự làm ly tàn khốc. Từ trước đến nay, thiên hạ vớ vẩn cứ tưởng bỏ rằng, nghề dạy học là một nghề vô cùng cao quý. Nhưng qua bản kết tội ấy, người ta mới thấy rõ dân Gaudautre đã bị đối xử một cách tệ bạc, không khác gì như cu li ần theo chế độ chăm công. Dạy giờ nào thì chăm công giờ đó. Nếu vô phúc thiếu âm đức, nay ốm mai đau, thì chỉ có nước nuốt nước bọt làm cơm.

Lãnh tụ của đám chủ trường vốn cũng là một nhà giáo xuất thân. Nhưng nhờ những thủ đoạn gian manh, nhờ những sự lọc lừa khôn khéo, rồi hơn nữa, lại nhờ tài năng bi các chế độ, nên chả mấy lúc mà hần giàu có lên ần ần. Rồi từ nghề dạy học, hần nhẩy phóc lên làm chủ trường cai quản một ngôi trường đồ sộ, với cả mười mấy ngàn học sinh và mấy ngàn giáo sư.

(KỶ SAU TIẾP)

Phong trào nuôi heo

Ở nước ta có hai ông Trung tá nuôi heo giỏi nhất. Thưa đó là trung tá Trần Thanh Chiêu, nguyên Giám đốc Trung ương Dân vệ đoàn, và trung tá Trần Đổ Cung, nguyên Cục trưởng Tiếp tế. Cả hai ông trung tá



này suốt ngày trần trùng trực ra để vỗ về tầm bò cho đàn heo, lớn nhỏ đủ cỡ.

Tuy nhiên cái phong trào nuôi heo mà bọn Con Ong đề cập tới đây cóc phải là một cái sự nuôi những con heo bằng xương bằng thịt.

Khi đọc tới những giòng chữ kể trên, hần rằng cái đám nhân loại chần chạ sẽ giật mình đánh đóp một phát, để rồi nghĩ rằng, nếu không phải cái sự nuôi những con heo bằng xương bằng thịt thì nhất định là nuôi heo trong những đêm uỳnh chần rồi?

Dân uỳnh chần nuôi heo kỹ ghê lắm và cũng mắc ghê lắm. Cứ mỗi ván mỗi người bỏ ra 100 để nuôi heo. Ấy là chưa kể lúc khởi sự nuôi, mỗi nhà phải chung 1000 hay 2000 tùy theo sự ước định.

Nuôi như rứa, chừng vài ba hội mà chưa có ai ù bạch định, thập hồng, kính cổ thì con heo sẽ trở nên mập thù lù. Đưa nào có phước để được con heo ấy thì sẽ được to. Có khi một ván bài ăn tới cả năm sáu chục ngàn.

Nhưng các quý vị độc giả thân mến ôi! Quý vị đoán trật lất hết!

Phong trào nuôi heo mà tụi Con Ong định nói là cái phong trào nuôi heo đất của các cô nữ sinh trường Trưng Vương.

«Nhiều điều phủ lấy giá gương»

«Người dân một nước phải thương nhau cùng.»

Trước thảm cảnh lụt lội ở miền Trung, hàng ngàn gia đình bị mất tiêu hết sản nghiệp, nhiều người lại còn bị hà bá cuốn đi, các cô nữ sinh áo trắng đã phóng tay phát động một phong trào nuôi heo đất và đan áo rét để ủng hộ đồng bào ruột thịt ở miền Trung. Tiêu chuẩn đề ra là: mỗi lớp đan 2 cái áo và nuôi một con heo đất.

Heo đất sẽ được nuôi bằng tiền quà sáng của các cô.

Tấm gương hy sinh của các nữ sinh trường Trưng Vương thiệt đáng để cho cái đám nhân loại chần chạ phải mắc cỡ mỗi lần vớt cái giấy 100 vô cái rổ để nuôi heo.

Bì giờ, nếu mỗi sòng chần chỉ cần bớt ra 1110 cái số tiền mỗi khi heo rồi đem ủng hộ đồng bào miền Trung thì chỉ trong vòng một tháng có núi của ngay.

Dân cờ bịch nào đồng ý thử lên tiếng một phát coi chơi nào?



Quyền bất khả xâm phạm bị xâm phạm

Ở Xóm Hạ thì sự việc này đã từng xảy ra rồi. Nàng Kiều đã phải khóc tu tu khi mục kích thấy cái cảnh ông anh Trần Ngọc Châu bị đàn chào rồi bị lôi sênh sếch từ trên cầu thang gác xuống dưới

nhà, đầu va vào bực thang kêu lộp cộp như bánh xe bò khua trên một con đường rải đá.

Nhưng còn ở xóm Thượng thì mãi đến bì giờ mới xảy ra.

Nguyên là trong khi ngồi chủ tọa để nghe ông Tổng Thông Tin điều trần về các vấn đề liên quan tới ngành Thông tin, ông Thượng Đẳng Văn Sung, cháu cụ Thượng Đẳng Văn Hương, gốc gác ở Nghệ An, đã lên tiếng chỉ trích ông Thông Tin chỉ tiêu quá vung vít mà chưa có kết quả về phương diện quốc nội cũng như quốc ngoại. Không những thế còn nhiều khoản chi tiêu lại không đúng chỗ.

Ông Xếp Thông Tin có buồn tình hay giận rồi chi không, cái đó người ta không biết rõ cho lắm. Bởi vì tên ông là Tỉnh nên ông đã tỉnh khô một cách rất đúng véc bờ, với cái phong thái của một nhà chính trị gia thuộc loại vô lâm cao thủ: «Người ta phê bình mình, nếu có lỗi thì mình sửa chữa, mà dù không có lỗi đi chăng nữa thì cũng cứ nhận để rồi phòng ngừa.»

Trong lúc ông Tỉnh tỉnh khô thì có một ông Thiếu Tá đi thắp tùng lại nời giận họ.

Sau khi ông xếp ra về, cái ông quan tư này đã quay trở lại. Bởi lòng không tỉnh táo, bởi trong dạ chỉ chuyên nhất về cái sự nâng bì ông xếp, nên chỉ ông quan tư của chúng ta bèn giở ngay thập bát ban vô nghệ ra để định ăn thua đủ mí đốc tờ Sung, chủ tịch Ngoại Giao và Thông Tin của xóm Thượng.

Sự việc này xảy ra ở ngay trong phòng họp trước mặt đông đủ bá quan của bên nước Tầm Dương, trong đó có cả tướng Tôn Thất Đính, chủ tịch Ủy Ban Quốc Phòng.

Ăn cây nào rào cây ấy. Thái độ hung hãn của vị quan tư nó tuy vũ biên thiệt đấy, nhưng cũng chứng tỏ rằng, ông ta rất đáng được nên thưởng mề đay vì đã tuyệt đối trung thành mí Xếp. Ai dưng vào Xếp thì mình phải lăn lưng vào, đầu rẳng là chồn hòn đạn mũi tên đi chẳng nữa, để cứu giá.

Tuy nhiên dưng vô ai không dưng lại nhè ngay vào cái chỗ hắc búa nhất. Ông Thượng Sung vừa có mồm, lại vừa có báo trong tay.

Như thế, những người bình dân sẽ biểu rằng là đã đại dột mó vào để ngựa dầy.

Thời Mea maxima culpa đi thì vira.

Mới biểu diễn sơ sơ, gọi là một sự biểu dương lực lượng thôi, chớ chưa có ăn nhằm gì hết.



TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cân

Lại nói chuyện đèn giờ

Cho ăn kẹo cũng không ai dám dạng mồm ra phát biểu rằng thì là thời buổi bị giờ không phải là thời buổi "dân chủ pháp trị", nghĩa là thời buổi mà bàn dân thiên hạ, từ đáng "hai đầu rồng" trở xuống, đều chỉ lấy luật pháp ra để...trị người khác, chứ không ai xài tới sức mạnh cốt lõi. Luật pháp là số sách. Luật Pháp ở trên cao hơn hết thảy. Luật pháp đơn thương độc mã trị vì cõi đời tục lụy này. Ai làm gì cũng nhân danh luật pháp, cũng viện dẫn luật pháp một cách vung vít. Tốt lắm. Năm bơ oản!

Nhưng luật pháp lại chỉ là một mô chữ loằng ngoằng mà nghĩa thì, nhiều khi, rối mù tăng tít như mô bông bong. Hoặc giả mô bông bong không rối, nhưng đã mệnh danh là bông bong thì cứ cho là nó rối đi cho tiện việc nhà bếp. Cho nên cần có một sự diễn nghĩa, một sự phụ đề, một sự giải thích cho luật pháp nó sáng nghĩa. Cái sự giải thích luật pháp này cũng vất vả thấy mụ nôi, chẳng thế mà nếu đem thâu góp các bản văn luật pháp lại thì chỉ chừng dăm bảy quyển, nhưng để giải thích, để phụ đề, để phê bình, diễn nghĩa, thiên hạ đã phải viết ra hàng trăm, hàng ngàn quyển. Tuy nhiên, như thế không có nghĩa là muốn giải thích xuôi ngược thế nào cũng được. Tự ngàn xưa, tổ sư pháp pháp gia Đông phương là bồ Hãn Phi tử đã bảo rằng: "Pháp bất lưỡng thích", luật pháp không thể giải thích vung vít hai lối được. Ấy thế mới là "khó" chứ!

Vì vậy, không phải hễ cứ có luật pháp tốt là tất nhiên sẽ có công lý. Công lý chỉ sáng tỏ khi nào cái sự giải thích luật pháp phải đang goàng, đứng đắn thật lực. Mà muốn cho cái sự giải thích được đang goàng đứng đắn thì con người có nhiệm vụ giải thích phải đầy đủ tài năng và đức độ.

Quý đấng "ông tòa" được trao cho cái nhiệm vụ cầm cân công lý, một trong những nhiệm vụ của quý đấng là giải thích luật pháp, vậy thì quý đấng phải tài năng bề bề và đức độ cùng minh là cái chắc. "Người xử người" là một nhiệm vụ khó khăn, rùng rợn và bạc bẽo. Khó khăn, rùng rợn vì nếu thiếu tài năng, lười tham khảo, hoặc bị danh lợi cám dỗ, mà xét xử sai lầm thì sự sai lầm ấy sẽ làm nguy hại tới tài sản, tự do, danh dự, tính mạng của... kẻ khác. Bạc bẽo vì rất có thể do sự sai lầm ấy mà bị thiếu âm đức, để một buổi đẹp giờ nào đó để ra 1 đũa con dít nhần như hòn đá mài.

Đạo đức của các đấng "ông Tòa"

Các đấng "ông tòa" Anamta đạo đức cùng minh là cái chắc. Bằng chứng là từ ngày thành lập nên Tư pháp Quốc Gia đến giờ chưa hề có một đấng "ông tòa" nào bị truy tố về tội ăn của dút cả. Không như cái nước cờ huê, gần đây, có một ông tòa tối cao tên là Abe Fortas bị báo chí tố tùm lùm là ăn hối lộ của tổ chức Louis E. Wolfsoos bị buộc phải từ chức. Dân đen cái xứ tạp chủng quốc cũng lại ngốc nghếch quá xá, cứ khen um lên là nhờ báo chí mà phanh phui ra được một vụ tham nhũng.

Thật là không biết nghĩ xa, báo chí tố như thế là bậy hết sức, làm xấu mặt nhà nước Mẽo quá cỡ, không bị truy tố về tội phi báng là may mắn lắm lắm rồi. Hay ho ở cái chỗ nào mà còn khen, quê một cục.

Không những liêm khiết, "ông tòa" Anamta lại còn chí công vô tư nữa. Thật vậy, luật đã dự liệu rằng thì là gặp trường hợp một "ông tòa" có ác ý, chủ tâm vi phạm bổn phận nghề nghiệp trong khi xét xử, khiến tụng nhân bị thiệt hại, thì người bị thiệt hại ấy được quyền kiện lại "ông tòa" bằng một thủ tục đặc biệt gọi là khiếu tố thẩm phán. Nhưng từ ngày Tư Pháp được "Việt hóa", nghĩa là được Tây nó trao trả cho Anamta đến nay, chưa hề có một vụ khiếu tố thẩm phán nào xảy ra cả. Duy chỉ có năm 1937 là có một vụ khiếu tố "ông tòa", nhưng 1937 nên Tư Pháp tại xứ này là nên Tư Pháp thuộc địa thì kể gì.

Cho nên, nếu quả thật ông tòa Ngô Quang Tường khăng khăng nhờ báo chí làm cách nào để Giám Sát Viện dành được quyền điều tra về vụ ông bị tố, thì bậy ba lắm đi nhé! Ông là "ông tòa" mà ông lại không dám tin vào sự vô tư chí công của "ông tòa" thì... một quá! Hãn ông còn nhớ vụ ông đốc tờ Hà Thúc Nhơn, vì không tin vào sự điều cha, điều mẹ của "ông tòa" nhà banh mà bị chết. Không tin cũng chết, thì chẳng thà tin mà chết còn hơn chứ lý.

Và lại, Tư Pháp độc lập, cho nên Dự số 3 ngày 29 tháng 3 năm 1954 mới ban cho "ông tòa" cái sự đặc quyền tài phán, nghĩa là khi có một "ông tòa" nào bị tố là lem nhem thì từ việc điều tra cho đến việc xét xử đều do "ông tòa" cao cấp hơn đảm trách. Nói nôm na là việc trong nhà ta, ta làm lấy mí nhau. Đề người ngoài nhòm vào, mất cái sự độc lập đi, kỳ thấy bà!

Tuy Hiến pháp 9 nút ấn định rằng Giám sát viện có thẩm quyền điều tra nhân viên các cơ quan công quyền về mọi hành vi tham nhũng, đầu cơ, hối mại quyền thế hoặc phương hại đến quyền lợi quốc gia (mà trong vụ Ngô Quang Tường, Lữ Văn Ismael ít nhất cũng có 1 trong 4 hành vi ấy), nhưng Dự số 3 kể trên lại khăng khăng không cho phép các "ông tòa" điều tra lẫn nhau thôi. Như thế, là có sự trái ngược, mâu thuẫn giữa Hiến Pháp 9 nút và Dự số 3 rồi đấy nhé. Mà hễ có mâu thuẫn, trái ngược thì lại phải đi một đường giải thích. Hễ cần làm một đường giải thích lại phải phiên tới mấy "ông tòa" tối cao. Thật là rắc rối to tinh, nhức đầu thật mẹ!

Đọc bức thư ngỏ của ông Phó Chương Lý Trần Văn Thuận gửi ông nguyên Chủ Tịch Tối Cao Pháp Viện Trần Minh Tiết trong đó đề cập tới điều 40 và điều 41 của đạo Dự số 3 ngày 29 tháng 3 năm 1954 liên quan tới cái sự "ông tòa" lớn nào có quyền ban phát công lý cho "ông tòa" nhỏ nào, giai đoạn nào thì "ông tòa" lớn bên Công tố có quyền điều tra, giai đoạn nào thì "ông tòa" lớn bên tọa thẩm có quyền thẩm cứu, thì mới thấy cái sự phụ đề và diễn nghĩa luật pháp nó rắc rối và nhức đầu thật lực.

May thay, cuối thư ông Thuận cho rằng đường như Bộ Tư Pháp, cũng chưa hề truy tố một ông tòa nào, con nhức đầu của bọn dân ngu khu đen mới hạ xuống.

"Ông tòa" là Bao Công, vô tư, vô vị, liêm khiết. Bằng chứng là quý đấng luôn luôn giữ vững cái "truyền thống cao đẹp và tự trọng" cho nên không hề có đấng nào đảo tụng đình cả. Công Lý, vì thế, sáng tỏ sánh cùng hai vùng nhật nguyệt. Còn niềm hạnh phúc nào hơn cho dân ngu khu đen nữa. Do đó, T.N. xin quý hai gối, cảm tạ "Đảng Thiêng liêng" của các tôn giáo và thân ái cùng đồng bào.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gầy tai trên
Đạn đầu bắn xé gươm đầu chém ruồi

Hèn

Theo tin hành lang nhà Hát Tây thì DB Khiếu Thiện Kế đang vận động đề đưa ra 1 dự luật bầu cử HV rất đáng chú ý. DB Tổng Thư ký nhà Hát Tây tiết lộ rằng dự luật của DB Khiếu Thiện Kế có những điều khoản qui định những viên chức dân cử chưa hội đủ 12 nhiệm kỳ dân cử (2 năm) sẽ không được ứng cử DB năm 71.

Dự luật còn định rằng ứng cử viên không hội đủ 15 0/0 tổng số số phiếu trong đơn vị sẽ phải bồi thường chi phí vận động do chính phủ ứng trước. Vẫn theo nguồn tin trên, rất đông DB đã lần lượt ký tên hỗ trợ dự luật này.

Không cần phải suy nghĩ nhiều người ta cũng thấy ngay là dự luật của DB Kế nhằm loại bỏ những ông nghị cục mới đặc cử vào các Hội đồng Tỉnh, Thị. Trên nguyên tắc, các ông nghị này sẽ là đối thủ lợi hại của quý vị DB trong cuộc chạy đua vào nhà hát Tây năm 1971.

Có nhiều dự luận chê bai DB Kế đã chơi trò... ma tít. Họ cũng chê bai luôn những vị DB tán trợ dự luật của ông Kế. Họ đưa ra 2 lý luận:

1) Vi Hiến: Nói về quyền ứng cử DB, điều 32 Hiến pháp không hề có một lời nào mang tính ngăn cản các nghị viên mới đặc cử hay những người có đủ quyền công dân ra ứng cử. Hơn nữa ứng cử là một trong những quyền công dân căn bản và có tính cách thiết yếu trong một chế độ dân chủ. Điều 29 H.P đã nói rõ tính cách thiết yếu của các quyền công dân căn bản đó không được vi phạm trong bất cứ trường hợp nào.

Như vậy, dự luật của DB Kế có mục đích phủ nhận quyền ứng cử của các nghị viên. Rõ ràng đã vi phạm Hiến pháp.

2) Hèn: Ứng cử cũng giống như một trò chơi thể thao. Kẻ nào có tài có sức thì kẻ đó thắng. Chẳng hạn như trong một cuộc đua xe đạp, nếu một vài tay đua lại tìm cách loại những kỳ phùng địch thủ, chỉ cho tham dự cuộc đua toàn những tay đua hạng bét, thì dù có thắng cũng chẳng vinh dự gì. Trái lại, hành động loại bỏ địch thủ tố giác một sự mất tự tin nơi quý vị dân biểu đương nhiệm, và một thái độ không anh hùng.

Riêng Kép Độc nghĩ rằng chưa chắc dự luật của ông Kế đã vi hiến. Bởi vì nếu bảo rằng HP không có điều nào qui định cấm viên chức dân cử chưa đủ 12 nhiệm kỳ ra ứng cử, thì đồng thời HP lại cũng không có điều khoản nào qui định nhất thiết cứ phải cho các nghị viên "nửa đời nửa đoạn" được quyền ứng cử.

Một khi Hiến Pháp đã không minh thị thì không có căn bản pháp lý nào để kết án dự luật của ông Kế là vi hiến. Vi hiến hay không ở đây chỉ còn là vấn đề giải thích... giữa những giọng chữ. Và, một sự giải thích như vậy là tùy theo quan điểm mỗi bên, thông thường là bên nào cũng có lý.

Trong khi đó, khoản 5 điều 32 HP lại qui định ngoài một số điều kiện mà HP đã minh thị bằng lời văn, ứng cử viên còn phải "hội đủ những điều kiện khác dự liệu trong đạo luật bầu cử DB." Có nghĩa là lập pháp có quyền đưa ra thêm một số điều kiện, miễn không trái với những gì đã được minh thị trong HP.

Hiểu theo chiều hướng đó thì người ta khó có thể bảo rằng dự luật của ông Kế là vi hiến.

Tuy nhiên, bảo rằng cái tinh thần của dự luật đó tố giác một thái độ thiếu tự tin và...hèn thì có lẽ khó có luật sư nào biện hộ được cho tác giả và những người tán trợ dự luật đó.

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực
hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ.

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

Nơi mua sắm LÝ TƯỞNG của các
giới có đồng lương cố định:

Siêu Thị Nguyễn Du

ĐT : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh

SAIGON



CÙ LÉC

CHÍNH KHỬA

Nhà ngoại giao Nguyễn cao Kỳ

Hiện nay ông phó Kỳ đang làm một chuyến du thuyết ở Hiệp chúng quốc Hoa Kỳ. Đi du thuyết hẳn ông Kỳ phải tin trong miệng mình đã có một cái lưỡi Tô Tần hay một cái lưỡi Quán Trọng. Theo các báo, ông Kỳ đã gặt được nhiều kết quả trong cuộc du thuyết. Như vậy ông Kỳ phải là một nhà ngoại giao có hạng?

Tại tiểu bang Hoa Thịnh Đốn trước đây, ông Kỳ cho biết ông là một bồ câu và ông sẽ ra tranh cử chức vụ Tổng Thống, vì lẽ tình trạng Việt Nam hiện nay vẫn còn cần những người lãnh đạo đã từng ở trong quân đội. Như vậy ông Kỳ đã là một con bồ câu thay vì ngậm cành lá hòa bình ông đã ngậm một cây súng M 16.

Cái thế đề thắng trong kỳ tranh cử Tổng Thống năm 1971 của ông Kỳ là thế hòa bình, vì vậy tại trước hội đồng về các vấn đề ngoại giao của người Mỹ ở tiểu bang Los Angeles mới đây, ông Kỳ đã nói lại một lần nữa, « chúng tôi khao khát hòa bình » đó đó, ông Kỳ sẵn sàng để ông Thiệu cắt đầu nếu quả thật ông Thiệu muốn cắt đầu những người Việt khao khát, kêu gọi hòa bình. Trường cũng nên nói rõ là ông Kỳ nói câu đó để trả lời một câu hỏi của người Mỹ là ông nghĩ sao về lời nói trên của ông Thiệu. Trả lời như vậy ông Kỳ đã chứng tỏ ông là 1 thứ bồ câu nguyên... con, chứ không có lai gà trời hay điều hâu. Nhưng nhà ngoại giao Nguyễn cao Kỳ đã trả lời câu đó hơi vội, vì ông Thiệu không có nói như thế, ông Thiệu chỉ nói đại ý là: « Tôi sẽ không tha thứ cho những kẻ nào đòi hỏi phải có ngay một nền hòa bình nhục nhã, một nền hòa bình đầu hàng Cộng Sản, quân dân ta trong bao nhiêu năm nay đổ máu đấu tranh chống Cộng sản không phải để có một nền hòa bình nhục nhã như thế. »

Trả lời câu hỏi thứ hai: « Nghĩ sao về lời tuyên bố sẽ đập chết những ai chống lại chính phủ VNCH của ông Thiệu » ông Kỳ đáp là: « ông sẽ đánh ông Thiệu nếu ông Thiệu tuyên bố như thế, ông Kỳ cam đoan và chắc chắn sẽ làm như vậy, nhưng ông Kỳ lại vớt vát: « Song tôi không tin là ông Thiệu đã tuyên bố như thế ».

Câu hỏi như một cái bẫy, và ông Kỳ đã bước vào đó, câu hỏi đã không đặt rõ là những người nào, có khuynh hướng, tư tưởng, lập trường nào muốn chống đối chính phủ VNCH? Những người chống chính phủ VNCH hiện nay là Cộng Sản, Trung Lập hay liên hiệp thiên Cộng, tay sai ngoại bang, có thể là ngoại bang Mỹ, và những kẻ mà ông Kỳ thường cho là chính khách xối thịt, đốn gió, trở cò, chứ không phải là những người Việt Quốc Gia đối lập với chế độ hiện tại, họ đối lập trên đường lối, trên chính sách, và không một ai trong những người đối lập chân chính ấy muốn lật đổ chế độ hay chính phủ VNCH trong âm mưu tạo dựng một chế độ CS hay tạo đất đứng cho các phe nhóm trên. Không hỏi lại người Mỹ là ông Thiệu nói đập chết những ai chống đối chính phủ VNCH, có phải là những phe nhóm

trên không, mà ông Kỳ đã vội vã trả lời ngay bằng những lời nặng nề « Đánh ông Thiệu » quả ông Kỳ sau năm năm làm chính trị vẫn hầy còn quá bộc trực, nếu không muốn nói là phôi bò. Bộc trực là một tính tốt, nhưng người làm chính trị không thể lúc nào cũng tự cho mình bộc trực để bạ đâu nói đấy, nghĩ sao nói vậy. Lời nói như tên bay khó giữ lại, nhất là lời nói của những người quan trọng.

Ông Kỳ đã trả lời những câu trên trước hội đồng về các vấn đề ngoại giao của một số người Mỹ, mà những nhà ngoại giao Mỹ mồm mép họ còn độc hơn nọc rắn, mỗi lời nói là một cái bẫy. Muốn đấu lưỡi với họ, người đấu phải có rề phích, có bản lĩnh và nhất là phải trầm tĩnh. Nhà ngoại giao Nguyễn cao Kỳ có được cái rề phích rất nhanh, nhưng ông chưa đủ hỏa hâu, và nhất là ông lại thiếu trầm tĩnh, vì vậy ông thường bị hỏ.

Hiện nay các ông Thiệu, Minh, Kỳ đang ở thời kỳ tiền vận động tranh cử, cho nên người ta cho những lời của ông Kỳ cũng nằm trong cái chương trình, cái mục đích tiền vận động tranh cử đó. Ở trên tôi đã nói là cái thế thắng của ông Kỳ trong kỳ tranh cử Tổng thống là cái thế Hòa Bình, nên ông đã tự nhận mình là bồ câu, đã tán thành hòa bình, đã đồng ý chấp nhận bất cứ một hình thức ngưng bắn nào, đã sẵn sàng để ông Thiệu cắt đầu nếu ông Thiệu muốn đập chết những người đòi hòa bình? Người ta cũng còn nhớ trước đây, trước giờ lên đường đi Mỹ dự cuộc xuống đường tới chiến thắng của nửa triệu điều hâu Mỹ do mục sư MacIntire chủ xướng, ông Kỳ đã lên ti vi nói là đi để tranh đấu cho Quốc Gia Dân Tộc, và ông cũng nói, không phải đi để vận động tranh cử, vì ông vận động là vận động tại VN chứ không phải tại Mỹ.

Ông Kỳ nhất định đi Mỹ rồi lại không đi, nên cái khẳng định không có vận động tranh cử ở Mỹ cũng đã trái ngược lại. Phải chăng dù chưa đạt tới độ tể nhị trong sự ngoại giao qua ngôn ngữ ngoại giao, nhưng ông Kỳ đã đạt tới cao độ chính trị là sự tùy cơ ứng biến của chính trị, do đó ông Kỳ đã không làm những cái mà ông tuyên bố nhất định làm, và làm những cái mà ông đã nói là không làm. Ông Thiệu từng nói ông Thiệu hay không có cái gian ngoan chính trị, chẳng hiểu ông Kỳ có hơn ông Thiệu ở cái gian ngoan chính trị đó không.

Sau chuyến du thuyết của ông Kỳ tại Mỹ, hiện nay dư luận người Mỹ đang cho là ông Kỳ là người duy nhất xứng đáng làm lãnh tụ chính trị xứ Đại Ngụ chúng ta. Quan niệm trên là của người Mỹ, chẳng hiểu tại Việt Nam có bao nhiêu người có ý thức đồng quan điểm với nhận định đó đây.

Được ở cái chỗ nào thừa ông Tổng Thống?

Một đài truyền hình Mỹ mới đây đã phỏng vấn ông Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu, theo hãng thông tấn AFP (một hãng tin có nhiều tin loan về VNCH cần phải xét lại) đã cho biết, khi đài truyền hình này hỏi là ông Thiệu có thể chấp nhận cho bà Nguyễn thị Bình ra tranh cử chức vụ Tổng Thống VNCH năm 1971 không, ông Tổng thống Nguyễn văn Thiệu đã đáp tới ba lần? « Được chứ, được chứ, được chứ ».

Nếu nguồn tin loan đi quả đúng như thế thì được ở cái chỗ nào thừa ông Tổng Thống. Điều 4 và điều 7 Hiến Pháp VNCH mà chính tay ông ban hành tại trước dinh Độc Lập ngày 1-4-67 đã minh thị rõ ràng là không chấp nhận CS ở cái đất nước này, mà bà Bình là một thứ CS chính cống, vậy làm sao bà ta có thể ra tranh cử chức vụ Tổng Thống VNCH được.

Xin ông Tổng Thống nhớ cho rằng, dù ông đang là một Tổng Thống nhưng ông cũng chỉ là một công dân, ông cần phải tôn trọng Hiến Pháp như mọi công dân khác, và phải tôn trọng hơn mọi công dân khác nữa mới đúng. Có lẽ nào ông có thể đi trên Hiến Pháp mà cho phép bà Bình ra tranh cử được. Nếu lập trường chống Cộng của ông có thay đổi, có chủ ý như ông ngoại trưởng Trần văn Lâm là đã tới lúc phải « hợp tác huynh đệ » giữa hai miền, đúng hơn giữa hai chủ nghĩa Cộng Sản và Tự Do, thì ông cũng phải xin tu chính Hiến Pháp.

Nhưng tôi không tin là ông Tổng Thống Thiệu nói như thế, vì mới đây ông đã lên án nặng nề những kẻ « liên hiệp chút chút với CS » trong mục đích tranh thắng chức vụ Tổng Thống VNCH. Ông cũng đã nói với đồng bào là ông có thể đem hòa bình lại ngay, nhưng ông không thể để cho đồng bào uống viên thuốc độc bọc đường được. Viên thuốc độc bọc đường đó chính là sự liên hiệp với CS vậy. Một khi không liên hiệp với CS lẽ dĩ nhiên không đời nào ông chấp nhận cho bà Bình ra tranh cử Tổng Thống.

Nhiều người trong hàng ngũ lãnh đạo ở đây đã nói: « Có thể cho những người ở bên kia chiến tuyến ra tranh cử, nếu họ từ bỏ vũ khí và tuyên bố từ bỏ chủ thuyết CS » Nhưng tôi cũng không tin ông tổng thống đã nói lại câu này với đài truyền hình Mỹ.

Tôi có thể nói những người chống Cộng tới chiều ở VN này hầy còn rất nhiều, và họ sẵn sàng ủng hộ ông Thiệu sẵn sàng tiến lên theo ông như lời ông nói, như ý ông mong muốn, miễn là ông còn giữ vững lập trường chống Cộng và chúng tôi những người chống CS sẵn lòng vận động viên không công cho ông trong kỳ tranh cử này.

Người Mỹ bắt đầu giờ trò cúp viện trợ

Năm 1963 người Mỹ khi thấy cần cho ông Diệm đi đã giờ trò cúp viện trợ Cố vấn chính trị Ngô đình Nhu với vàng đưa ra cái phương trình Tam Tam, Tam túc, Tam giác gì gì đó, nhưng lý thuyết của Nhu đã không cứu vãn được tình thế, và đời anh em hai ông Nhu Diệm đã cháy như viên thuốc trên đống than trước ngọn lửa của đèn dầu lạc.

Sau 7 năm cách mạng, và cũng sau bảy năm đồ quân, đồ viện trợ vào VN mong chiến thắng gấp rút được CS, người Mỹ đã tới thời kỳ mới một nền đã rút quân và rút cả viện trợ. Thiếu tướng Trần thanh Phong, Tổng Trưởng Phát Triển nông thôn đã cho biết là Mỹ cúp phần viện trợ giành cho việc tái thiết nông thôn, hiện nay có tới 40 ngàn cán bộ nông thôn phục vụ trên các ấp xã xa xôi trên toàn quốc, và sự phục vụ của họ thực hữu hiệu đã tiếp tay với những đơn vị dân, chính, quân, cán khác phá vỡ nhiều cơ sở hạ tầng của Cộng Sản, đã có nhiều cán bộ nông thôn chết vì cuộc đấu tranh chống cộng này. Sau bao nhiêu năm hoạt động, công tác đang tiến triển thì người Mỹ chơi trò dựng lá chắn tức là trò cúp viện trợ đối với ta lúc này đang tới cần thiết, chính Tổng Thống Thiệu đã thú nhận, nếu không có viện trợ thì dân VN không có cái áo thun mà mặc.

Đã từ ít lâu nay, người Mỹ chơi cái trò lấp lửng với CS, họ đang muốn đi tới một thỏa hiệp nào đó với CS để vấn hòa bình cho VN, hầy làm bàn đạp cho sự chiến thắng của ông Nixon trong kỳ tranh cử tới. Vì muốn thỏa hiệp với CS, một kẻ thù của VN, lẽ dĩ nhiên chính phủ VN đời nào chịu, vì thế, người Mỹ đã hạ tới đòn tới độc, đòn cúp viện trợ.

Mạnh về gạo, bạo về tiền, gạo thì chúng ta đang phải nhập cảng còn tiền thì đang phải đi xin từng đồng, xin tiền của Mỹ để nhập cảng gạo Mỹ đó là nỗi thâm của dân tộc chúng ta. VN như con bệnh nằm liệt trên giường, người Mỹ đem thuốc đến cho uống cầm hơi, nếu người Mỹ không đến, ta cũng không đủ sức trời dậy đi kiếm thuốc uống nữa, tình trạng này chưa biết sẽ đưa chúng ta đến chỗ nào đây. Nghĩ mà buồn cho thân phận quê hương và dân tộc vô cùng.

MAGNANTYL

THUỐC BỔ DƯỠNG TOÀN HẢO NHẤT

- CƠ THỂ SUY NHƯỢC
- BIẾNG ĂN — CHẬM LỚN — GẦY ỚM
- THỜI KỲ DƯỠNG BỆNH

Hộp 20 ống uống — Ống 60 viên bọc đường

VIỆN BÀO CHẾ SOLAC

ĐẠI LÝ ĐẠI ĐỘC QUYỀN O.P.V. 34, NGUYỄN HUỆ SAIGON

Bộ XH không thể vô trách nhiệm về mạng sống hàng ngàn cô nhi

Trong tuần qua, có một vụ vô cùng sôi nổi về làng cô nhi Long Thành.

Từ lâu, dư luận đã nói nhiều về làng cô nhi Long Thành, nhưng chưa bao giờ sôi nổi bằng lúc này.

Câu chuyện khởi đầu bằng một cuộc điều tra của tuần báo Điều Hâu. Theo tuần báo này thì tại làng cô nhi Long Thành hiện đang có chừng 1.100 em cô nhi đang sống trong cảnh «địa ngục» trần gian, ghê gớm như trại giam Lý Bá Sơ của CSBV. Theo báo DH, thì mặc dầu chỉ có chừng 1.100 cô nhi, nhưng ban quản trị làng cô nhi Long Thành đã khai là 2.700 cô nhi, để đòi được mua mỗi tháng 40.000 lít dầu, hầu dùng vào những việc mờ ám. Vấn đề DH, chẳng những người chỉ huy làng cô nhi là một kẻ bê bối

có nhiều tiền án, mà làng cô nhi này còn có những hành vi có thể nghi ngờ là che chở, hoặc tiếp tế cho Cộng Sản.

Báo DH còn đăng lời thuật của một nhà tu, tên là Thích Nhất Quán, đã phải trốn khỏi «địa ngục» Long Thành «đi tìm tự do» theo đó thì làng cô nhi rất là ghê gớm.

Phụ họa với Điều Hâu, có nhiều nhật báo lớn như Chính Luận, Hòa Bình, Cứu Long cũng đề cập đến «vấn đề» làng cô nhi Long Thành.

Theo tin TV các báo đăng ngày 9-12, thì Bác sĩ Trần ngươn Phiêu, Tổng Trưởng Xã Hội, vào tối thứ Hai vừa qua đã nói rằng: Những điều báo chí tố cáo về làng cô nhi Long Thành «phần

nhiều là đúng». Nhưng ông Tổng Trưởng cũng cho biết Bộ Xã Hội đã «trù liệu nhiều giai đoạn để đối phó với những hành động «phi xã hội» của những người lãnh đạo làng cô nhi này». Đề cập tới việc báo chí tố cáo làng Cô Nhi Long Thành, ông Tổng Trưởng cho biết ông còn «biết nhiều hơn nữa, nhưng thùng thẳng rồi việc gì cũng ra!» Ông Tổng Trưởng cho biết thêm «vấn đề» làng cô nhi Long Thành đã có từ thời chánh phủ Trần văn Hương, và đến nay vẫn chưa được hợp thức hóa, vì thiếu điều kiện.

Người ta thấy lời tuyên bố của Tổng Trưởng Xã Hội có vẻ vô trách nhiệm, không thể chấp nhận được.

Sau khi Điều Hâu làm lớn về vụ làng cô nhi Long Thành dư luận đứng đắn đã nói rằng: Báo DH đã đề cập đến một vấn đề quan trọng, có liên quan tới mạng sống và tương lai của hàng ngàn thiếu nhi. Nếu những tố cáo của Điều Hâu sai sự thật, hoặc vì một ác ý nào đó, thì giới hữu trách cần điều tra gấp, để thanh minh cho làng cô nhi, hầu các nhà hảo tâm khỏi chán nản hoặc sợ sệt ngưng giúp đỡ, khiến các em cô nhi bị đói rách.

Hoặc là nếu Điều Hâu nói đúng, chính quyền phải có biện pháp cấp thời để cứu vớt hàng ngàn em cô nhi khỏi bàn tay những kẻ bịp bợm nguy hiểm.

Nay ông Tổng Trưởng XH đã tuyên bố báo chí tố cáo,

lại nói rằng ông còn biết nhiều hơn báo chí, «nưng thùng thẳng rồi việc gì cũng ra». Đối với mạng sống dù của một người, và dù những người không có trách nhiệm về mạng sống đó, cũng không thể «thùng thẳng» được. Trong khi ông Tổng Trưởng XH, người có trách nhiệm, đã chủ trương «thùng thẳng» với hàng ngàn mạng sống.

Thử hỏi, mạng sống của con cháu ông Tổng Trưởng đang nằm trong tay một nhóm bịp bợm và nguy hiểm thì ông Tổng Trưởng có «thùng thẳng» được không? Hay chỉ có con cháu ông Tổng Trưởng mới đáng cứu cấp ngay, còn con thiếu họ, nhất là con mồ côi, thì «sống chết mặc bay»?

GÃI HÀNG

THỢ GÃI

Ngư ông

Người dân tất cả các nước dân chủ, đều muốn biết, và biết rất rõ về thú tiêu khiển của các nhà lãnh đạo quốc gia. Chẳng hạn ông Churchill thích hút xì gà, ông Truman thích đánh đờn piano, ông Johnson thích cưỡi ngựa (vì quê ở Texas), ông Nixon là một tay cừ khôi về xì phé, Tướng Tổng Thống thích làm bạn với ả phù dung. Tổng Thống Sukarno thích cưỡi vợ bé, ông Diệm thích chụp hình, Tổng Thống Thiệu thích câu cá, Phó T.T Kỳ thích chơi gà chọi v.v...

Cứ nhìn sở thích của mỗi người, có thể biết rõ tính tình và khả năng của người đó, nên người ta vẫn cho rằng T.T. Thiệu hạp với chính trị hơn Phó T.T Kỳ. Vì người câu cá trầm tĩnh, «gan lì» hơn người chơi gà chọi. Điều nhận xét trên rất đúng, vì mọi người đều thấy TT Thiệu rất lì về chính trị, chính TT cũng xác nhận «làm chính trị thì phải lì», trong khi ấy, Phó TT Kỳ «bộp chộp» nóng nảy hơn nhiều.

Nhưng sau chuyến viếng thăm Hoa Kỳ, trên đường về nước, Phó Tổng Thống Kỳ cũng đã bắt đầu thích nghề câu cá, ông đã đi câu ở Honolulu. Vì lẽ đó, mấy thằng nhà báo Mỹ lăm chuyện mới đoán già đoán non rằng Phó T.T Kỳ định «cướp nghề câu cá» của T.T Thiệu.

Và biết đâu sang năm, ông chẳng câu được chiếc ghé có chạm hai con rồng. Nhất là câu cá ở Honolulu (thuộc nước Mỹ) thường sẵn cá hơn câu ở Vũng Tàu,

Thượng lưu trí thức

Theo tin báo chí, mới đây, khi nói chuyện với các hội chánh viên ở một Tỉnh lẻ, ông Tổng Hội Chánh, người đã có công đồng hóa Tổng Thống Thiệu với các hội chánh viên (cho rằng TT Thiệu vốn là một Huyện Ủy của VC trước đây hơn hai mươi năm), đã tự khoe rằng ông là một đại thượng lưu, đại trí thức, thế mà vẫn chịu khó làm việc nước, chứ không ăn bĩnh, không làm giàu. ở nước ta, cách đây ít lâu cũng đã có một ông Tướng vùng khoe với các ký giả Mỹ rằng mình thuộc giòng giới quý tộc, và chỉ chơi đàn bà quý tộc.

Đến bây giờ, người ta hiểu rõ tại sao tình trạng đất nước cực kỳ bê bối, mà không mất. Có lẽ chính nhờ các nhà quý tộc trong chánh quyền của ta. Bọn VC vốn là một lũ nhà quê, rặng đen mã tấu, sức mảy mà chơi nhau với quý tộc.

Túi cần khôn

Được sư Nguyễn Cao Thăng, một phụ

tá giàu nhất của TT Nguyễn văn Thiệu đã đột ngột từ trần. Ông Thăng đã đi Pháp chữa bệnh ung thư từ nửa năm trước. Pháp chữa không lành, bèn sang Mỹ. Hôm vừa qua, bác sĩ thấy bệnh tình ông có mùi thuyên giảm, đã đồng ý để ông về thăm nhà một thời gian, trước khi trở lại chữa bệnh tiếp. Nhưng đúng với cái tên định mệnh «Cao Thăng», ông đã chết vì một cơn đau tim ngay trong phi cơ đang bay trên trời cao. Chắc là linh hồn ông sẽ được siêu thoát, vì ra đi ngay trên trời.

Ông Nguyễn Cao Thăng vốn là một nhà «manh thường quân của các chính trị gia», là một người tốt bụng với các Dân biểu thân hành pháp. Ông mất đi, là một mất mát to lớn đối với các dân biểu. Ông mất đi, làm cho nhiều ứng cử viên Dân Biểu và Tổng Thống vào sang năm mất một cơ hội... bằng vàng.

Bọn Con Ong định làm lễ quốc táng, và để tang trọng thể ông được sự phụ tá, nhưng sợ thất lễ với các dân biểu nguyên thuộc khối Dân Tiến, và đương kim khối Cộng Hòa, nên đành chỉ thương nhớ trong lòng.

Riêng cuốn sổ chi của ông cố Phụ Tá, do một may mắn đặc biệt, đã lọt vào tay bọn Con Ong. Con Ong sẽ lần lượt đăng hết tên tuổi và chức vị của những người có tên trong cuốn «sổ chi» đó. Trừ những ai biết điều, đem ngay số tiền đã nhận của ông Nguyễn Cao Thăng nộp lại cho Con Ong, thì sẽ được bỏ qua đi cho.

Hồn

Sáng 8-12-70, hai tên Tây con treo cờ MTGP lên tượng «hai người Thủy Quân Lục Chiến» trước quốc hội lại bị điệu ra xử.

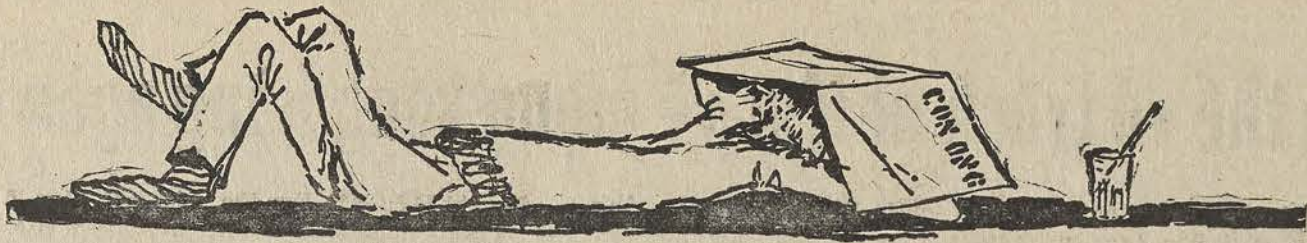
Điều cần ghi nhận là hai tên này rất hồn, đã hoan hô MTGP ngay trong phòng xử, và đòi «lật đố Thiệu Kỳ Khiêm», khiến quan tòa đã nổi giận, ba lần đuổi ra khỏi phòng xử, và Quân Cảnh đã phải xích tay các tên này kéo ra vì chúng không cho xóc nách. Ấy thế mà khi nghị án, Tòa Quân Sự đã cho hai tên Tây con hồn láo này được hưởng trường hợp giảm khinh tới mức tối đa.

Mấy tên ranh con ngoại quốc xâm phạm vào chủ quyền và an ninh VN, lại hồn láo như vậy, tại sao không lên án tối đa, mà lại cho giảm khinh tối đa. Nếu là người VN, có được như vậy không.

Thành ra, hễ là giống mũi lõ, dù là tội nhân, cũng hơn dân mũi tẹt!

Nhắn Tin

N.Q. Trần văn Hiệp SQ. 331.166. Tuần trước ông có than nơi Trung Tâm Quản Trị Trung Ương làm việc như rùa không chịu cấp giấy tờ giải ngũ cho bạn. Hỏi ra mới biết bạn chưa hề nộp ảnh thì làm sao họ cấp được. Yêu cầu mang hình tới gấp đừng vội trách oan người ta. C.O.



CÀ KÊ DÊ NGÕNG

Thầy giáo và học trò

Ngày xưa, ở xứ Ba Tàu có anh Không Tử, được đời phong cho chức «vạn thế sư biểu». Anh sống cách đây mới chừng gần hai ngàn năm. Tới bây giờ chưa được một vạn thế kỷ mà cái chức «sư biểu» của anh có vẻ lộng lẫy khó vững.

Anh Không Tử bày đặt ra một sự xếp hạng là quân, sư, phụ. Đứng trên cao nhất là anh vua. Thứ nhì là tới anh thầy giáo. Thứ ba mới tới lượt anh già, đã có công lòng đầu gối, đức mình nên một thứ, được gọi là con người.

Sự xếp hạng của đàn anh Không Tử, vừa ra lò nóng hơi hổi đã bị chính học trò của đàn anh là Mạnh Tử, đá phá. Học trò phá thói lập thuyết của thầy bằng câu «dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh». Rồi tới bây giờ, sự xếp hạng của đàn anh Không Tử đã dần dần được xếp vào viện bảo tàng, chỉ còn là một thứ để cho đàn anh Văn Hóa Lão Mai, lâu lâu mang ra phủi bụi, đánh bóng, coi đó như một thứ trong bốn ngàn năm văn hiến. Các anh vua thì đã được phép đi chơi vắng từ khuya. Hiện nay, đất nước này chỉ còn có bốn anh vua, là bạn thân của các ông nhà văn lớn cỡ như Văn Quang, Phan Nghị... Đó là bốn ông vua Cơ, Rô, Chuồn, Bích. Còn những ông vua khác thì tôi không được biết. Không hiểu rằng những chàng công tử cỡ như Hoàng Kim Lân, liệu có được quyền phong cho một chức vua hay không.

Các anh vua đã đi doong, thì các anh thầy giáo cũng dần dần đi vào con đường tắc tị. Thầy giáo đã xuống giá quá nhiều. Ông thầy nào cũng chủ trương cái thuyết «an bản lạc đạo». Nhưng lại có câu «có thực mới vực được đạo». Không có cơm, có gạo, thì ông thầy cũng đói nhăn răng ra, lấy cái chi mà truyền bá chữ nghĩa thánh hiền. Nhất là những trường tọa lạc cạnh một hiệu phở. Buổi sáng, thầy chỉ có ly cà phê vào bụng, đứng giảng bài, mùi thơm của phở sực nức bay trong không gian, chữ nghĩa của thầy chắc phải bay đi hết. Trên đất nước này, có ký giả cà phê, tất nhiên cũng phải có rất nhiều thầy giáo cà phê.

Chỉ vì thầy đói, nên thầy phải xin tăng lương...

Tôi không hiểu thời xưa, các ông thầy có đói không, vì đọc sách, chỉ thấy những hình ảnh thầy giáo và học trò thật đẹp. Ông Sa Đì Cạc Nô về làng cũ thăm thầy, lúc mà con người của ông đầy vinh hoa phú quý, đi một đường «hỏi các em», là một hình ảnh khó quên. Rồi cảnh những anh học trò ngày xưa, mang gạo, trong thúng gạo có vài vại trăm quan tiền, tới nhà thầy đồ, xin một phát khai tân. Những tên học trò, về sau này, dù có làm tới Thượng thư, Tề tướng, trở về thăm thầy cũ, vẫn phải khoanh tay đứng hầu. Tất cả những cảnh đó là những chất phần sơn, hào quang, sơn phết lên ông thầy giáo, để cho ông thầy giáo hãnh diện với nghề...

Hiện nay, ít kiếm ra một anh thầy giáo nào hãnh diện với nghề. Tất cả đều coi đó là một cái nghiệp, mà lại là nghiệp chường. Một cái nghề thật đói rách, nhưng

lúc nào cũng phải bảnh bao, quần là, áo lượt, thắt thêm một cái cà vạt lòng thông nữa, mới đủ lệ bộ của một ông thầy đầy chất mô phạm. Từ hàng chục năm nay, xứ này đã xây ra cảnh lạm phát bằng cấp. Mỗi năm, sản xuất ra hàng ngàn bằng Tú tài, hàng trăm bằng Cử nhân, và hàng chục bằng Tiến sĩ. Kiếm một người thợ thì thật khó, nhưng kiếm một ông thầy thì quá dễ. Không tin các bạn cứ thử làm một phát đăng báo cần tìm một ông thầy. Chỉ một nửa ngày là nhà của quý bạn sẽ nhộn nhịp kẻ ra, người vào, những người tới xin việc khoe cả lỗ những bằng to tờ bố để làm một chân... kèm trẻ tại tư gia. Sự lạm phát bằng cấp ấy, không hiểu là một sự đáng vui hay đáng buồn?... Các đảng học trò của xứ Giao Chỉ, lúc phải xông pha vào đời kiếm sống, ít khi chịu làm những nghề thủ công. Có lẽ họ sợ do bàn chân tay và nhàu nát mất tâm áo thư sinh. Ai cũng chỉ nghĩ đến việc đi dạy học. Kiếm được vài ba giờ nơi một trường tư thực, với một số lương chét đói, đã kể như có công ăn, việc làm. Biết được cái số đoàn ấy, nên các bố chủ trường tự do bắt chẹt, «đưa cho đồng nào thì được đồng ấy». Những anh thầy giáo già cũng bị vạ lây. Ai đại gì mà trả một số lương lớn cho một anh giáo già, trong lúc cũng với một số lương đó, có thể trả cho hai anh sinh viên rách, lúc nào cũng sẵn sàng «nhào đò» nhận việc?... Từ trước tới nay, chưa có lấy một Nghiệp Đoàn hay một qui chế nào riêng biệt cho giáo sư tư thực, nên những đàn anh chủ trường tha hồ tác oai, tác phúc, thi ân, ban phước. Có người đã ví chủ trường như một ông vua nho nhỏ, cai trị đám thần dân học trò mà triều đình là mấy anh thầy giáo. Nói như vậy cũng không phải là loạn ngôn. Chủ trường vua riêng một cõi sơn hà, không sợ đảo chánh, nếu có được một triều đình gồm các quan trung thành, một lòng phục vụ cho vua. Nhưng gần đây, một luồng gió tàn bạo nhưng âm thầm, còn độc hại hơn những nàng Loise, nàng Kate, thổi tới triều đình của những ông vua không ngai ấy. Đó là việc tăng lương thầy giáo và tăng học phí học trò.

Tăng lương thầy giáo thì thiên hạ hoan hô hết mình. Kỹ nghệ bán cháo phôi, từ lâu rồi, vẫn giữ nguyên giá cũ. Một giờ rạo hàng, được ông vua chủ trường đồng ý tăng lên năm chịch. Như vậy cũng coi như được đi. Năng nhặt thì chặt bị. Một tháng làm một trăm giờ, thì số tiền tăng thêm ấy cũng được năm xin, đủ tiền cho một bữa ăn sáng, và một gói thuốc lá đen. Thôi thì anh thầy giáo được ăn sáng được hút thuốc lá đen, cuộc đời cũng lên hương một tí tí. Cuộc tranh đấu của mấy anh thầy giáo, nói theo Kiều ông ngoại Thành, thì ta hoàn toàn thắng lợi.

Sự thắng lợi ấy, không ngờ được xây trên xương máu học trò. Mấy bố chủ trường đã tăng học phí mỗi chàng học trò lên năm chịch. Tăng lương cho thầy giáo năm chịch rồi tăng tiền học phí của học trò lên năm chịch, chủ trường được kể như huê, không tốn một đồng bạc cắc. Mấy bố chủ trường thật chúa là khôn. Cho chúng

mày tranh đấu. Cứ tranh đấu cho khô vào, đôi hời cho lắm, chủ trường chúng ông đâu có rụng đi đâu mất một sợi lông, hao đi một đồng teng. Cái đòn lấy tiền học trò tăng lương thầy giáo, như một đòn của môn phái Võ Đang, «tá lực đã lực», bốn lạng chống ngàn cân. Nói một cách khác thì đây chính là một sự mượn hoa hiến Phật, «ngõng ông thì lại tết ông». Không hiểu cái giống chủ trường, chúng nó ăn gì mà khôn thế.

Nhưng vụ đập phá trường Hưng Đạo là một đòn tối tâm mặt mũi, đánh cho chủ trường khôn lỏi một phát khá nặng. Đập phá bàn ghế, quạt trần, cửa kính. Số tiền thiệt hại, nghe đâu lên tới năm tê. Cũng chỉ vì chuyện tăng học phí. Phản ứng của đám học trò, dù hơi mạnh tay một chút, nhưng nghĩ ra, cũng không phải là vô lý. Bỏ ra một số tiền nhỏ để tăng lương cho thầy giáo thì không chịu. Tới lúc bị đập phá, tốn kém một số tiền gấp mười lần, lúc đó mới sáng mắt ra. Dù có ăn năn, hối hận thì chuyện cũng đã rồi. Ông Nguyễn Văn Phú chắc là đau hơn bị thiệt để.

Nhiều ông chủ trường đã đưa ra những lý luận rất nặng mùi. Một ông thì cho rằng, năm chịch, chưa bằng giá một tô phở. Có tăng thêm năm chịch, học trò mỗi tháng chỉ cần nhịn ăn đi một tô phở là xong. Đúng là một thứ lý luận què một cục. Vẫn biết rằng một đồng bạc trong cái thời kiếm ước, song hành này, không còn giá trị gì, cho ăn mày còn bị chê, nhưng nếu cứ «quyền giáo» mỗi người dân một đồng bạc thôi, được gần chục triệu, cũng đủ làm giàu, Một đồng còn như vậy, huống chi là năm chịch.

Có một ông chủ trường còn bốc thổi, ví học trò với công nhân... bên Tây. Ông kể chuyện rằng, ở bên Tây, khi công nhân đình công, không bao giờ lại phá máy móc. Cứ làm như một mình ông ở bên Tây. Ông nói như vậy, Tây nó nghe thấy nó cười cho. Học trò phải trả tiền học phí, không phải là công nhân, đi làm rồi cuối tháng, biểu diễn «bàn tay năm ngón», nhận tiền của chủ. Thầy giáo mới là công nhân. Còn học trò, chính là một thứ chủ nhân đó vậy.

Trận chiến tranh thầy giáo học trò và chủ trường đang trong thời kỳ chuẩn bị từ chiến tranh lạnh sang chiến tranh nóng. Chúng tôi chỉ làm phận sự đứng ngoài coi vô. Rất mong thầy giáo và học trò thắng... Nhưng đòn hàm dọa biến trường học thành nhà sấm của chủ trường cũng độc lắm. Cuộc chiến, hiện nay vẫn còn đang tiếp diễn...





DIA NGUOC MORN

Phi lưu manh... bất thành chánh khứa

Nghị Như Văn Ủy, tức là "ký giả lùn" Thanh Chiêu, vừa từ miền Trung lên tiếng phản đối một âm mưu đen như mồm chó mực của các đảng Dân Biểu: Đó là việc quý vị DB vận động đưa ra một dự luật nhằm loại các đảng nghị viên Hội Đồng Tỉnh, Thị ra khỏi cuộc chạy đua vào nhà hát tây năm 1971.

Nghị Ủy bảo cái việc làm này là một hành động dè tiện.

Bọn Con Ong từ xưa vẫn ủng hộ nghị Ủy, vì quan niệm rằng mấy thằng ký giả vốn có thói quen hay bênh vực quyền lợi dân, nên khi ra làm đại diện dân cử đầu sao cũng chưa thể bỏ ngay cái thói quen đó được; nghĩa là một thằng ký giả mà làm Nghị viên, Dân biểu hay Nghị sĩ vẫn khá hơn mấy anh chánh khứa xôi thịt.

Tuy nhiên trong vụ này, bọn Con Ong không thể đồng ý với nghị Ủy, vì một lý do rất giản dị: khi mà dụng binh không cần do dự về chuyện đối trá, thì làm chính trị cũng có quyền... lưu manh.

Cổ nhân đã có câu "phi lưu manh bất thành... chính khứa". Vậy thì cái việc làm kẻ trên của quý vị Dân biểu không có chi để phải chửi bới om xòm.

Từ hàng trăm năm nay, Wicheavel vẫn được đời xưng tụng như là bậc thầy của các chính khứa. Những cuốn sách của Wicheavel ngày nay còn được coi là cẩm nang của chính khứa.

Thế mà trong các sách đó ông đã dạy những gì? Phải chăng dạy toàn những thủ đoạn mà đối với lãnh vực đạo đức là... lưu manh dè tiện?

Duy có điều cái lưu manh của quý DB qua việc làm kẻ trên nó hơi... hèn. Lưu manh thì cũng nên lưu manh hách xi xằng một tí. Chẳng hạn như một anh võ sĩ âm mưu thủ thắng bằng cách cho người xịt lớp xe đối phương để đối phương không tới dự trận đấu thì còn cái gì... nhảm hơn.

Nói đi thì cũng phải nói lại

Nói đi thì cũng phải nói lại. Nếu bảo rằng các DB âm mưu loại các Nghị viên chưa đủ 12 nhiệm kỳ ra khỏi cuộc đua vào nhà hát tây là hèn và vi hiến (vì HP không có điều khoản nào cấm đoán như thế), thì trái lại các ông Nghị viên vừa chân ướt chân ráo bước vào Hội Đồng Tỉnh, Thị, chưa kịp làm được cái mẹ gì cho dân, mà đã làm le đề nhào vô Hạ Viện thì cũng chẳng thơm tho gì.

Trong hệ thống tổ chức của một xã hội, mỗi cơ cấu được đặt ra đều có nhu cầu cục bộ của nó.

Khi đặt ra những Hội đồng Tỉnh, Thị, đặt ra các chức nghị cục, tất nhiên là phải nhằm đáp ứng một yêu cầu thiết yếu nào đó. Chức chức Nghị viên đâu có phải được đặt ra để làm... "cần nhúm" cho mấy ông ham danh ham lợi "lông giông" vào Hạ Viện.

Dân tin cậy các ông, bầu các ông vào Hội đồng Tỉnh, Thị, ngồi chưa nóng đít các ông đã nhắp nhồm nhầy sang chỗ khác nhiều danh nhiều lợi hơn, như thế là phụ lòng dân, là ăn cháo đãi bát.

Người ăn cháo đãi bát và dễ dàng phụ lòng dân như thế, thì làm sao dân còn tin tưởng được. Dân hết tin tưởng thì các ông có được ra ứng cử đi nữa, cũng chẳng ma nào bầu cho đâu mà ham.

Do lẽ đó, bọn C.O đề nghị:

1) Quý vị DB nên dẹp cái âm mưu ngăn cản các nghị viên chưa đủ 12 nhiệm kỳ ứng cử HV 71 để khỏi mang tiếng là hèn.

2) Quý vị nghị viên ngồi chưa nóng đít nên dẹp bỏ tham vọng nhẩy lên Hạ Viện, để khỏi mang tiếng phụ bạc đối với cử tri.

Ném chuột

Trong vấn đề bầu cử HV 71, có dự luận nói tới một dự luật của hành pháp đang được vận động

để được QH thông qua. Theo các dự luận này, thì dự luật của Hành Pháp có 2 điều khoản được coi là quan trọng:

1) Ứng cử viên phải do một chính đảng đề cử hay giới thiệu.

Lỗi này có vẻ hơi bất chước hình thức bầu cử của Mỹ. Đảng bầu trước, đề cử người chính thức đại diện đảng ra ứng cử. Dân sẽ chọn sau. Hình thức này có thể là hay đối với tình trạng lưỡng đảng của Mỹ nhưng chưa chắc đã hay đối với tình trạng đảng phái hỗn tạp và phần lớn không có thực lực như ở Anamta. Thực tế đã cho thấy chúng ta có nhiều đảng phái xôi thịt, do đó quý tự toàn những chính khứa xôi thịt.

2) Nếu không do đảng phái đề cử thì ứng cử viên phải hội đủ vài ngàn chữ ký của cử tri.

Điều khoản này sẽ làm nảy sinh tình trạng... bán chữ ký. Trong quá khứ, việc bán chữ ký đã từng xảy ra và không còn là chuyện lạ. Ngay đến các Dân biểu, lương tháng cả 100 ngàn còn bán chữ ký, huống chi là dân đen nghèo lỗ đít. Như vậy rút cục sẽ chỉ có những anh tư bản tài phiệt là có thể ứng cử, những người có khả năng, có thiên tâm thiện chí và có lý tưởng thương nghèo, chắc chắn sẽ bị loại.

Nếu bảo rằng 2 điều khoản này nhằm ngăn chặn bọn C.S. ra ứng cử thì quả thật tác giả dự luật quá ngây thơ. Nếu quả CS định đưa người của chúng ra ứng cử, chắc chắn chúng không đại gì mang những tên cán bộ ở khu vào; chúng sẽ phải đưa ra những cán bộ nằm vùng. Cán bộ nằm vùng của CS thì như chúng ta đã thấy, ngay trong nhà Hát Tây còn có (như lời TT Thiệu tố cáo) hưởng chi trong các chính đảng.

Còn khi cần phải mua chữ ký, chắc chắn bọn CS sẵn sàng tung tiền ra. Những người QG chân chính và trong sạch làm sao có nhiều tiền hơn cả một đế quốc CS.

Cho nên C.O. trộm nghĩ muốn ngăn chặn CS ra ứng cử cần phải có 1 biện pháp thực tế và hữu hiệu hơn. Chẳng nên hồ đồ kéo ròi "ném chuột lại... vỡ cha nó mất những lọ quý."

QUẠT MỒ

Vỡ mộng

Một trường trung học tư thực lớn nhất nhì thủ đô, trường Hưng Đạo vừa bị một võ ba đào, thiết hại lên tới gần bạc tề.

Trường những anh em giáo chức tranh đấu đòi chủ trường tăng lương thành công, phen này chủ trường chịu cần răng cầu vào hầu bao để chi, ai dè chủ trường vẫn còn ngoan cố, không chịu cầu vào hầu bao quá lớn của mình, mà lại đi cầu vào hầu bao của học trò để tăng lương cho giáo chức.

Sau khi tìm được giải pháp bòn tiền của học sinh, bọn chủ trường bèn quyết định thu thêm năm choạc mỗi đầu người. Quyết định được đưa ra, bọn chủ trường như người đi buôn muối lại gặp bão nên ló to.

Nghị lại, mang danh "thầy" lại không biết đến vấn đề của thời đại. Thời đại bây giờ là thời đại của "đòi quyền". Ai cũng có quyền đứng lên đề phản đối hết. Vì thế trong những tháng qua biết bao ủy ban đòi quyền sống ra đời.

Trong đám hỗn quân lỗ nhỏ, học sinh là hét đập phá rầm trời, được mô tả là khí thế rất mạnh mẽ. Người ta còn thấy một tấm "băng dờ rôn" của ủy ban học trò trương lên: *Tiền la hết, hậu đập phá*.

Đọc được mục tiêu đó, những chủ trường liên hệ đã cảm thấy rét như... đang bị bão lụt rồi.

Báo gãi lá đa

Làm báo trong hoàn cảnh song hành, như người phiêu lưu... tập hút thuốc phiện. Một sự thực hiển nhiên như thế, mà thiên hạ không ớn lại ăm ăm xin ra báo như bươm bướm.

Tính trung bình, ở Saigon cứ một tháng lại có thêm một tờ báo ra đời. Tuần báo có, giai phẩm có, nhật báo có. Báo cứ ra loạn cào cào đến độ không tìm ra tên nữa.

Theo sự tiết lộ của bộ Thông Tin, trong tương

lai sẽ có thêm khoảng 20 tờ báo nữa sẽ ra đời. Khiếp quá.

Thế nhưng ra báo là cả một nghệ thuật, nghệ thuật báo nào chim được độc giả là báo đó hứa hẹn... kéo lê thêm hơi thở, đầu hơi thở của một phút không huy hoàng rồi chợt tắt.

Ở đây, đại loại các báo cổ tình khai thác chuyện dâm ô, chuyện cờ bạc, hút sách, đi điếm. Thậm chí, có tờ báo một thời nọ còn nêu những địa chỉ để cho độc giả... đến trả thù dân tộc nữa. Mới đây, thêm một tờ báo nữa, giả vờ chống đối vũ cời trường, lại in toàn những ảnh cời trường, mô tả bằng văn chương hành động "nâng lá đa". Trang nào trang này, lá đa được vẽ vờ rất kỹ lưỡng.

Ma Giáo

Nghị Viên lùn nhất hội đồng, người của đám đông còn được gọi là Muối chúa, vừa làm một phát bay ra miền Trung.

Xứng với danh người của đám đông, Muối chúa Thanh Chiêu Như Văn Ủy đi đến đâu là huê dạng đến đó Mục đích chuyến du hành 15 ngày ra tận miền Trung kỳ này, nghe nói là để thành lập một liên minh nghị cục. Liên minh này trước... là làm hiệp sĩ, sau là để đối thoại với bọn ăn hại đất nát quốc gia.

Chà! lý tưởng quá, bọn C.O. nghe hót như thế sun mẹ nó vôi lại, và mong chuyện trên thành sự thật cho dân nó nhờ.

Bên cạnh chuyện thành lập Liên Minh Nghị Cục, mục đích của chuyến đi này, nghị Ủy cốt ý ra tận đó để lấy bằng chứng về việc một số dân biểu khôn lặn, ma giáo nhờ nghị viên vận động không công cho kỳ bầu cử Hạ Viện sắp tới.

Tại Qui Nhơn, nghị Ủy đã dạng mồm đào cha bới mẹ ba họ những con nhà hắc ám đó. Những con nhà chỉ có mỗi chính sách cầu phiêu, luồn trơn để mong khóa tới tháng tháng được lãnh tiền, áp phe vạt.

Bọn C.O. mong Nghị Ủy gửi gấp những tên

tuổi bọn khôn lặn đó, đề số sau đăng báo cho cả nước biết.

Chuyện dài giữ xé

Con Ong đã đề cập đến tình thần tranh đấu vì "trư vụ cá nhân" của các đảng nghị hôn Sài Gòn!

Riêng vấn đề tranh đấu cho "công vụ", thăng thân mà nói, nhóm Con Ong xin khen các ông một phát thật lực qua hành động bác bỏ việc tăng thuế hoa chi tuần rồi của HĐĐT. Bác bỏ là phải, vì thực ra nếu các ông cho tăng thuế hoa chi thì chỉ có liên bà nội trợ lãnh đủ, chứ sức mấy giới con buôn chịu thiệt thòi, lỗ vốn bao giờ chứ?!

Tuy nhiên, khen thế cũng chưa phải hoàn toàn bốc thơm đâu, đừng tưởng bở! Nhóm Con Ong vẫn còn thắc mắc một điều, tại sao có vấn đề "giữ xé bốn bánh" nằm chính inh ra đó từ ngày này sang tháng khác mà chả thấy bố nghị nào chịu khó sờ soạn đến cả? Ai đời, người ta vừa mới rề rề đầu lại chưa kịp tắt máy là y như có ngay một đấng lạ hoặc từ đâu nào đó... nhận giữ xé! Trăm lần không thoát một, vì từ chối sao được khi đảng giữ xé tuyên bố rất hùng dũng rằng công việc mần ăn này hoàn toàn hợp pháp, có "đấu thầu", đảng hoàng cơ mà! Nếu khách tò về không bằng lòng thì tên nhà thầu bèn "chú" kêu linh (cảnh sát). Khách không muốn mất thì giờ đối co đánh mất tiền cho người giữ xé trên, nhưng chủ xé vẫn cứ phập phồng thấy mẹ, vì chả bao giờ được trông thấy cái biên nhận nó tròn nó méo, hay hình... tâm giác ra sao hết trời! Vậy khác gì cóc phải giữ xé; và khi quay lại nếu không thấy xé hoặc mất đồ hay hư hao thì biết kêu ai, bắt đầu ai bây giờ? Không lẽ đi nhè quan năm Nhiều mà ăn vạ sao? Có họa ăn dùi cui sớm,

Trên đây nhóm Con Ong đã mét nước với tánh cách hoàn toàn "miễn phí" cho các ông Nghị rồi đây. Còn các ông có chịu sờ soạn đến hay không thì xin tùy. Có điều, nếu nhóm Con Ong nhớ không lầm thì hàng năm tại cưỡi xé bốn bánh dường như phải nạp tiền "mãi lộ" hơi nhiều cho nhà nước để thành mà các ông Nghị cũng lãnh lương bằng tiền thuế đó một phần thì phải?!

PHÚ DE GIAO CHI

Khoái thất nhân tâm

Sau báo cáo của Mèo về những vụ buôn lậu qua hình thức "quà tặng" từ những ngả phi cảng Tân Sơn Nhất, đường thủy và bưu điện, ông Nhà Nước bèn cưỡng lên và đi một đường "biện pháp" rất tr là khó nghĩ. Theo biện pháp mới này thì kể từ nay những món hàng mang theo người từ cái si líp, xú chiêng, hay cái ca vát (những món dưới 15 nghìn bạc) nhập nội, đều phải chịu đánh thuế. Trước đó những món hàng dưới 15 nghìn đều được miễn thuế nhập nội. Bởi vậy bọn gian thương mới lợi dụng lối "gửi quà tặng" để buôn lậu trốn thuế.

Nhà Nước làm công việc tận tâu những sắc thuế, cũng như quét sạch bọn gian thương trốn thuế, bọn C.O xin hoan hô cả hai tay lẫn hai chân. Tóm lại những cái gì có thể đưa lên để hoan hô được là đưa lên tốt. Có điều trong vụ này, Nhà Nước làm khí hơi quá. Thứ hỏi những du khách Anamta, cũng như ngoại quốc sẽ bực biết chừng nào khi bị những ông quan thuế kéo từng cái đồng hồ, giấy lưng còm ra để đánh thuế?

Việc làm này của Nhà Nước sẽ thất nhân tâm không ít. Tại sao Nhà Nước không tìm những giải pháp ôn hòa hơn, để khỏi thất nhân tâm mà vẫn lợi cho quốc gia. Chẳng hạn như lưu ý theo dõi những kẻ chuyên môn lợi dụng lối "gửi quà" để buôn lậu. Còn đối với những du khách ngoại quốc, Nhà Nước chỉ nên đánh thuế những món gì xét thấy đáng giá. Còn những cái nhỏ mọn thì thông qua luôn cho đẹp. Bọn C.O nghĩ rằng chỉ khi nào hết thuốc chữa, mới cần dùng đến những biện pháp thất nhân tâm. Còn vẫn tìm được ra thuốc chữa, thì thất nhân tâm làm chó gì cho dân oán, dân than.

Hết có đến sự

Tuần trước bọn C.O có "bắt" một ông có vào PDGC, vì cái tội mở Bar buôn bán lá đa cho Đại Hàn và ký ngân phiếu không tiền bảo chứng. Tuần này bọn C.O lại phải... rút nước mắt, bắt một ông sư nhốt vào Phú De vì ông này đã lợi dụng bộ áo nhà tu, bán đất cô nhi viện "Việt Đồng Minh" để lấy tiền ăn tiêu đủ món nhất dạ để vương.

Theo tiết lộ của một số đồng nghiệp, thì ông Sư mất dạy trên, tức Đại Đức Thích Minh Trung, quản đốc cô nhi viện "Việt Đồng Minh" ở Vũng Tàu. Ông này lợi dụng danh nghĩa Phật giáo cũng như chức vụ ngang nhiên bán đứng một số đất đai của cô nhi viện. Việc bán đất vô giáo dục này đã đem đến cho Sư Minh Trung số tiền ngọt ngào đến 10 tỷ. Tiền này một số được gửi vào ngân hàng, một số Sư Minh Trung đem thuê biệt thự 20 nghìn mỗi tháng, để có chỗ mãn mê cái sự đời, sau nhiều ngày tu hành năng lực.

Thật là bi đỗi, khốn nạn. Chúa và Phật đã bị bọn Sư Cổ hồ mang này bôi nhọ một cách tàn nhẫn. Bọn C.O mong rằng GHPGVNTN làm cho sáng tỏ vụ Sư Minh Trung ăn cắp cơm chim của những em cô nhi Vũng Tàu.

Tăng học phí

Sau khi họp hành tìm những biện pháp chống lại việc đòi tăng lương chính đáng của những giáo chức tư thực mà không ăn nhằm cóc gì, mấy ông chủ tiệm học, tức những tên gian thương chữ nghĩa đã đồng ý tăng lương cho anh em giáo chức tư thực. Tưởng rằng mọi việc sẽ êm xuôi, nào ngờ vừa loan báo sẽ tăng lương cho giáo chức, các ông chủ tiệm học liền đề các em học sinh ra để tăng học phí.

Mẹ kiếp, nếu tăng lương cho giáo chức rồi lại đề học sinh ra để tăng học phí thì còn nói làm chó gì. Việc này giáo chức tư thực, cùng báo chí đã phản đối ngay từ lúc khởi đầu cuộc tăng lương cho giáo chức. Nếu họ chấp nhận tăng lương cho họ rồi "giã" vào học sinh, thì mấy anh chủ tiệm buôn chữ nghĩa đã ở kể từ lâu rồi.

Bọn C.O nhờ các anh tí, bao nhiêu năm nay, các anh đã lợi dụng bọn trẻ và những người bán cháo phôi để làm giàu nhiều rồi. Đừng vơ vét thêm

nữa. Nếu các anh không chịu khâu cái túi tham lại, bọn C.O sẽ thêm một lần nữa, đứng về phía những em học sinh chống tăng học phí, quạt các anh tới cùng. Liệu hồn đấy.

Lại muốn làm Kinh Kha

Ông Phó Râu Anamta, sau khi bỏ cuộc phó hội điều hâu, (không biết vì cái lý do thâm kín nào *Tình, Tiền, An Mạng?*) đã mất mặt không ít với... toàn quân, toàn dân. Mất mặt nhiều vì trước khi đi ông đã giương *cục nam nhi* lên một cách hung hãn quá. Có lẽ để vớt vát lại tí danh dự của một người nhớn, nên mới đây ông Phó Râu đã tuyên bố với Mèo rằng, Mèo nên đề cho ông cầm đầu những vụ đột kích vào đất Bắc. Ông nói với Đại Đế Nixon, nên đề công việc đổ bộ cho người Việt Nam. Bọn C.O thành thật khuyên ông Phó Râu Kẽm nên dẹp mộng Kinh Kha đi. Từ trước tới nay rất nhiều công việc nên đề cho người Anamta, nhưng Mèo nó vẫn làm, chứ có phải riêng gì vụ đổ bộ Sơn Tây đâu. Thêm nữa nếu nghĩ kỹ lại, ông sẽ thấy rằng việc đột nhập vào lãnh thổ của địch nó còn nguy hiểm gấp trăm ngàn lần sang dự cuộc diễn hành của nhóm Điều Hâu. Hãy trở về uống nước với cho xong. Việc đời được *hy sinh như một chiến sĩ*, cho ông, toàn quân và toàn dân đã biết rõ quá rồi.

Ăn bản

Như bọn C.O đã có lần lên tiếng, trong bất cứ cuộc cứu trợ nào, cũng có những bọn ăn bản thò mõm vào, như bầy kền kền bay lượn trên xác chết. Trong cuộc cứu trợ đồng bào bão lụt miền Trung kỳ này, cũng đã có nhiều lời kêu rêu về những vụ đớp đồ cứu trợ của đồng bào nạn nhân bão lụt. Mới đây nhất, ông Chủ tịch Ủy ban Kinh tế Hội Đồng Tỉnh Thừa Thiên đã lên tiếng tố cáo Hội Đồng Phát triển XDNT địa phương tham nhũng và mập mờ trong việc cấp phát đồ cứu trợ cho đồng bào nạn nhân. Mạnh mẽ nào biết, kẻ này tố cáo. Về phần ông Nhà Nước, ông Nhà Nước vẫn đểch cần có một biện pháp thích ứng nào để chặn đứng những đũa ăn bản.

Sự nhu nhược này của ông Nhà Nước sẽ làm những kẻ đang dồn hết thiên chí vào việc cứu trợ phải chán nản không ít. Chẳng hạn những cơ quan từ thiện, những học sinh, sinh viên, những nghệ sĩ họ còn hứng thú thế đểch nào được khi nghĩ rằng những đồng tiền kiếm ra từ mồ hôi nước mắt của họ để giúp cho đồng bào bão lụt, sẽ bị nuốt trôi từ những cái mõm bản của bọn tham nhũng.

Nếu ông Nhà Nước không kịp thời diệt hết bầy kền kền đang bay lượn trên đầu những đồng bào nạn nhân bão lụt, bọn C.O e rằng mọi người sẽ nản chí và kể chịu trách nhiệm trực tiếp đối với những người đang đói khổ không ai khác hơn là ông Nhà Nước.

Sao lại cấm người ta?

Vụ mấy ông dân biểu đàn đúm với nhau để âm mưu bần định không cho các nghị viên ra tranh cử dân biểu, đã gặp phải phản ứng mạnh mẽ của Nghị cao nhất nước Như văn Ủy. Nghị Ủy từ Quy Nhơn đã tuyên bố rằng việc không cho các nghị viên ra tranh cử dân biểu là một âm mưu để tiện trong những việc làm để tiện mà một số ông dân biểu đã từng làm.

Lấy công tâm mà xét, bọn C.O thấy rằng hành động trên của những ông dân biểu có vẻ đẹp tí nào. Tại sao các ông khi họp hành về dự luật bầu cử, các ông tự đề cho dân biểu được ứng cử líp ba ga vào Thượng Viện cũng như vào chức vụ tổng thống. Trong khi đó các ông lại dùng quyền dân biểu, quyền lập pháp, để cấm những nghị viên ứng cử vào chỗ ngồi của các ông. Việc làm này không những để tiện như lời tố cáo của nghị Ủy, mà còn có tính cách chống mộng, chống tí vào Hiến Pháp. Vừa thôi chứ các ông dân biểu.

Tư cách một ông hiệu trưởng

Cách đây không lâu một đồng nghiệp đã lên tiếng tố cáo về hành vi bất chính của ông Nh. Hiệu trưởng trường trung học bán công Ban Mê Thuật. Theo lời tố cáo đó, thì ông Nh. đã cầm đầu một tổ chức bán chứng chỉ và học bạ. Sau phát tố cáo

BA DANH cầm tròn

của bạn đồng nghiệp trên, ông Nh. bèn đi một đường thách thức đồng. Ông khoe rằng ông có ông nhớn đỡ đầu, sức mấy mà làm gì ông được.

Quả thật ai chứ, ông Hiệu Trưởng Nh. mà khoe quen ông nhớn và thách thức kẻ khác phanh phui việc làm ăn bất chính của ông, thì người dân xứ Buôn Muôn Thuở tin ngay tức thì. Tin vì thấy ông Hiệu Trưởng Nh. vẫn thường xuyên đánh bạc, cũng như đánh tờ nít với các quan to... tỉnh nhà.

Bọn C.O nhờ ông giám đốc Nha Tư Thực làm một phát điều tra về ông hiệu trưởng Nh. xem nào. Một ông hiệu trưởng quen ở cái xứ Buôn Muôn Thuở mà ăn chơi như một ông hoàng, thì kẻ ra cũng cần xét lại lý lịch lắm đấy. Hiện nay cả tỉnh Ban Mê Thuật đã biết rõ và chán thấy về cái tư cách nhà giáo của ông Nh. Bọn C.O mong rằng giám đốc Nha Tư Thực làm cho ra trò một phát, để tẩy uế cái vết nhơ giáo dục kia đi cho dân chúng xứ BMT được nhờ.

Vừa thôi! Nhờ tí

Theo tin các báo, những anh phóng viên ở Sê-gôong được nhà nước mời đi xem triển lãm nhà kho ở phi trường T.S.N. Tưởng triển lãm cái gì, khi bọn nhà báo tới nơi mới chóa mắt ra là toàn "quà tặng" còn "tồn kho" không có ai dám đến nhận.

Nhà báo đang cố gỡ cái móc to to bỏ trong đầu ra vì thắc mắc, thì được các quan trong ban đánh thuế giả nhời, những quà này theo luật lệ mới đều bị đánh thuế ráo trội. Vì thế trong vòng có hơn mấy tuần lễ, số quà tặng ở năm châu gửi về chẳng mấy chốc chạt ních trong kho.

Đánh thuế vào quà tặng, dù quà tặng chỉ đáng giá một tí, sự việc này coi không đáng chút nào, nhà nước ơi!

Đã đành, bọn khốn lịn gian thương không từ một mảnh khố nhỏ nào để trốn thuế, thế nhưng nhà nước cũng đừng "trẻ con" quá trong việc khơi khơi đánh thuế vào quà tặng. Làm như thế tẩy đẹn nó cười vào mặt, vì nước Giao Chi ta rất toàn những chuyên viên chỉ biết "hăm hiệp thuế" của những thằng Các kẻ còn những ông bự và bọn trốn sâu lậu thuế "Ba Tàu" chuyên nghiệp thì chính lại được các chuyên viên lớn nhỏ chỉ về cách trốn thuế hay khai bót đi để chia chác. Thật đúng đầu voi đuôi chuột.

Chưa đáng buồn

Tuần trước nơi mục này, bọn C.O có đề cập đến vụ ầu đã tại trường trung học Trường Sơn, mà nguyên do là việc tranh dành học sinh giữa hai ông giáo sư Hưng và Vỹ. Sự thật bọn C.O vì quá nhiệt tâm, nên đã bị xúi ăn cút gà. Chưa chi đã sớm chán đời vì những chuyện thật sự chưa đáng chán. Theo điều tra chính thức của bọn C.O thì lớp Toán Lý Hóa của giáo sư Vỹ và giáo sư Đại đã lập từ 11 năm nay. Còn lớp Toán Lý Hóa của giáo sư Hưng thì mới mở chừng 6 tháng. Tuy nhiên việc có tới 2 cours TLH tại cùng một trường, cũng không bởi đó mà nảy sanh ra việc cạnh tranh giữa hai giáo sư Vỹ và giáo sư Hưng.

Việc lớn xôn xây ra vừa qua nguyên do chỉ vì những hành động vô kỷ luật của những nhân viên làm việc với giáo sư Hưng. Sau vụ đó, giáo sư Hưng nhận thấy nhân viên của mình thiếu tác phong, nên đã tự ý đóng cửa cours Toán Lý Hóa của ông kể từ ngày 1-12-70. Trước hành động thật đẹp của hai giáo sư Hưng và Vỹ, bọn C.O rất lấy làm thơ thối hân hoan được xin lỗi vì chuyện "sai lầm nghề nghiệp", một phát. Như vậy là nền giáo dục Anamta chưa đáng để mọi người uống thuốc chuột. Tuy nhiên phần trách nhiệm cũng chính ông Nguyễn Sỹ Tế Hiệu trưởng phải gánh chịu. Con Ông mong rằng ông Tế hãy hồi tâm đứng để tà ma ám ảnh,

Quản lý : HOÀNG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ.